

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
14/68

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU

XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIÉLÉ, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU—NĂM THỨ NHẤT—SỐ 26—15 SEPTEMBRE 1939

TRONG LÚC CHIẾN-TRANH NÀY NÊN

BÌNH TĨNH

Không lúc nào sự thiếu bình tĩnh thấy rõ rệt ở người đàn-bà như lúc này: thời cuộc nghiêm trọng, bên trời Âu súng trái phá đã nổ ầm ầm ở cương giới Đức, Ba và ở Đông-Dương nhà Bình đã thi hành những phương pháp trong thời chiến tranh. Người ta nhốn nháo lên. Riêng thành phố Hanoi hai tuần lễ này có những cảnh tập nập rất nao lòng lạ lẫm: các người đàn bà bỗng con bẽ cái thu dọn đồ đạc tán loạn về quê, và từng lúc lại đánh thót cả người về những tin đồn nghe lỏm « Nó » đã đánh Vinh rồi, « nó » đã lấy Hải-phòng rồi. Sự thu dọn càng rối loạn, tưởng chừng quả bom sắp nổ sau lưng! Vẫn biết với thời cục này Đông-Dương không phải là yên ổn hẳn, nhưng nếu hiểu rõ ra tình thế, chưa đủ làm cho chúng ta phải bối rối sợ hãi đến gây ra bao nhiêu sự thiệt hại: bỏ dở công cuộc làm ăn, thất bát đồ đạc trong lúc thu dọn vội vàng, bị bọn đầu cơ lợi dụng, rối loạn tinh thần về những sự sợ hãi chưa đâu vào đâu.

Chúng ta có nên nói rằng sự thiếu bình tĩnh trước một tai họa có thể xảy đến, cũng là do sự dốt nát của người đàn bà mình không? chứ không riêng chỉ do cái linh tính tự vệ của mình!

Ít ra, thời cuộc nghiêm trọng này, chúng ta phải
.....tin, những sự
xảy ra quanh mình đang trong
các báo chí,
..... hơn

những lời đồn huyền: « Người ta bảo thế này, người ta bảo thế nọ » để mà giữ lấy về bình tĩnh rất cần thiết trong lúc này. Chúng ta không thấy đó ư ở tất cả các bản cáo thị cho nhân dân trong thời kỳ chiến tranh điều chỉnh phủ yêu cầu hơn hết là phải bình tĩnh! Phải bình tĩnh!

Nhưng bình tĩnh không phải là gan lìu, cứ ý ra với tất cả những phương pháp mà chính phủ buộc nhân dân phải theo.

Trong mấy kỳ tập phòng không thụ động chúng tôi đã thấy, trái với những bà cuống cuống lên cho cuộc phòng không thử ấy như một cuộc phòng không thật, giật mình với tất cả những tiếng động, có những bà đã không cần gì cả, đợi đến lúc

cảnh sát tới giục mới tắt đèn đi và giả nhời thật ngạo nghễ: Họ chỉ vẽ để dọa mình.

Nếu sự thiếu bình tĩnh, nguyên nhân một ít là tại dốt nát, thì sự gan lìu này lại là một sự ngu muội đáng ghét. Họ không thêm hiểu tất cả những sự nghiêm trọng của luật pháp đặt dưới chế độ nhà binh ở thời có chiến tranh. Họ không biết rằng nếu ở đây, nhà binh thiết quân luật (loi martiale) thì sự dửng dĩnh ngu muội của họ đem đến cho họ ngay tội tử bắn, không phải trái gì cả. Pháp luật là pháp luật, pháp luật không phải là người đàn bà đồng danh, cò kè với những kẻ có việc với mình.

Thời cuộc này cũng là một dịp cho chị em mình tập lấy đức tính bình tĩnh và uốn mình theo kỷ luật một cách sáng suốt.

T. B. ĐÀN-BA

Báo «Đàn-Bà» không chậm

Có nhiều độc-giả than phiền hai kỳ này nhận được báo trễ. Vậy chúng tôi xin thanh minh rằng báo ĐÀN-BÀ bao giờ cũng gửi ở nhà Bưu-diện bữa thứ năm và bao giờ các độc-giả ở các tỉnh Trung, Bắc kỳ cũng nhận được đúng ngày thứ sáu — ngày báo xuất bản — còn ở Nam-kỳ thì sáng thứ bảy nhận được. Sở dĩ trễ là tình hình quốc-tế nghiêm trọng, sở Bưu-diện có nhiều việc, thành thử đưa trễ. Các báo khác cũng chịu một số phận ấy cả. Xin độc-giả biết cho.

NGƯỜI ĐÀN-BÀ PHÁP

Lo đuc con

Thời cuộc Âu - Châu đã buộc nước Pháp chính đồn binh bị và đã khai sanh cho bộ luật gia-đình của nước Pháp.

Những gia - đình ở Paris

Theo lệ luật mới thì mỗi gia-đình ở Paris được lãnh tiền phụ cấp cho con cái như sau này:

Đứa thứ nhất: 3000 quan (tiền thưởng)

Đứa thứ hai: lãnh 150 quan mỗi tháng

Đứa thứ ba: 300 quan mỗi tháng

Đứa thứ tư: 300 quan mỗi tháng và cứ thêm mỗi con là thêm lương phụ cấp như đứa thứ tư không phải giới hạn gì hết.

Như vậy một gia-đình 6 con được lãnh phụ cấp tới 1500 quan (150 đồng bạc Đông-dương) mỗi tháng.

Những đứa nhỏ được lãnh phụ cấp đến năm 14 tuổi và nếu đi học thì được lãnh đến năm 17 tuổi.

Người mẹ cũng được lãnh tiền phụ cấp nếu không đi làm. Tiền phụ cấp ấy ngang với 10.1. số lương trung bình của chồng. (Ở Paris số lương trung bình tính 150 quan một ngày.)

Con chưa quá 5 tuổi (nếu người mẹ chỉ có một con) và nếu có nhiều con thì đứa con chót chưa quá 14 tuổi, người mẹ vẫn được lãnh phụ cấp như thường.

Đối với gia đình nông dân

Những gia đình trẻ ở thôn quê nếu chịu ở tại nơi ruộng rẫy trong mười năm thì được chánh

phủ cho mượn số tiền từ 5000 tới 20,000 quan, tùy theo đơn xin và sự nhu cầu của gia - đình

Số tiền vay ấy sẽ phải trả trong 10 năm sau khi lập gia - đình một năm, và cứ 6 tháng trả một kỳ.

Nhưng nếu gia đình ấy mau có con thì được trừ nợ :

Lấy nhau năm đầu mà có một con thì được trừ 3000 quan trong số nợ,

Năm thứ hai có đứa con nữa được trừ 3600 quan.

Năm thứ ba sinh đứa con thứ ba được trừ 4800 quan.

Năm thứ tư sinh đứa con thứ tư được trừ 5600 quan.

Sanh đứa con thứ năm, còn thiếu nợ bao nhiêu được trừ hết.

Bãi trừ sự phá thai

Sự bãi trừ việc phá thai rất nghiêm ngặt: Kể chuyên nghiệp làm sự phá thai bị từ 5 đến 10 năm tù và phạt vạ từ 5000 đến 10,000 quan.

Kể không chuyên nghiệp mà phá thai bị từ 1 đến 5 năm tù và từ 500 đến một nghìn quan tiền vạ.

Người đàn bà nhờ người phá thai bị từ 6 tháng đến 2 năm tù và từ 100 đến 2000 quan tiền vạ.

Những đốc - tơ và cô mụ nào dùng tay vào một việc ấy bị đóng cửa trong 5 năm.

Viết sách, vết báo đề cò động việc phá thai bị từ ba tháng tới 2 năm tù và bị phạt từ 500 tới 5000 quan.

Khi người mẹ nguy hiểm đến tánh mạng (như bị hư thai) mà phải lấy cái thai ra thì phải có đốc - tơ của tòa án kiểm xét. Các nhà bảo sanh bị khám xét cẩn thận.

Trong mỗi quận có lập ra một nhà bảo - mẫu bất cứ người mẹ nào có thai đến cũng được trông nom cẩn thận. Người mẹ muốn giữ bí mật về sự có thai của mình thì nhà bảo mẫu ấy không cho ai hay hết.

Muốn lo cho nòi giống được mạnh, chánh phủ Pháp còn hạn chế bớt những tiệm bán rượu và cấm bán thứ rượu mạnh quá 30 độ.

Những người góa vợ, những người không chịu lấy vợ, đều bị tăng tiền thuế huê lợi của mình

Thi hành đạo luật gia - đình này chánh - phủ Pháp dự tính một số tiền là 1000 triệu quan về năm tới . S. G.

Ai cũng nên mua thử một bức
mành trúc
của hiệu

Roystor

6, RUE DE LA MISSION - HANOI
HIỆU ẤY CÓ XƯỞNG CHẾ
TẠO CÁC THỨ MÀNH MÀNH
Y - MÔN
DIỀM - MÀN
CHẶN - PHONG

Bằng trức sơn đủ các màu rất
bền và rất mỹ thuật, sáu bằng
-:- giấy thép không đứt. -:-
Ai muốn kiêu nào cũng được,
thì sẽ thấy vừa được tiện lợi
-:- mà lại rẻ tiền. -:-

Tính vô tâm là tính thường của phần nhiều chị em. Nhất là khi chồng bận làm việc gì, chẳng hạn như vá cái áo hay mắng đôi tất, các chị tuy tỏ ra vẻ chăm chú lắm nhưng rồi lại quên phắt ngay đi. Đến khi chồng cần dùng tới phải đưa nhờ thợ may và hộ cho chóng việc. Như thế mà các chị vẫn bảo là yêu chồng đấy ! Chỉ độ vài lần như thế, thì chồng các chị còn tin nhiệm gì các chị nữa ?

Các chị chưa phải là tay nội trợ hoàn toàn, dù rằng về khoa nữ - công, các chị vẫn là người thạo.

BA DỤC (Skhet)

Sao bà không chịu khó chữa cái tính gắt gỏng đi một chút chồng bà chỉ có thể an ủi được sau những giờ mệt nhọc ở sở ra về, bằng những nụ cười tươi thắm và những sự vồn vã thân yêu của bà. Bà không nên giận cá bầm thớt vì một chuyện bất bình với kẻ ăn người ở hay giận dỗi con cái mà gây gổ với chồng. Cái óc yêu quý gia - đình của chồng bà sẽ dần dần nhạt đi, và bà sẽ thấy cái kết quả không hay của những tính xấu đó.

Đàn - bà là một bông hoa ! Sao bà không cư xử cho xứng với cái tên hiệu quý báu ấy.

BÀ DỤC (Skhet)

Tôi đã thấy có bà, vì tính ngời lè đôi mách, đã tự bình phẩm chồng mình trước chị em bạn gái nào nhà tôi xấu, nhà tôi không bao giờ ăn mặc cho ra dáng người. Rồi bà phàn nàn cho thân thể. Tôi nhủ sẽ bà rằng: Nếu những người thức giả nghe câu chuyện ấy, thì sẽ cho bà là hạng người gì ?

Bà DỤC

Bà là một người giao thiệp rộng, khiêu vũ đẹp, tiếp khách lịch sự, nhưng chưa đủ đâu. Thưa bà nếu khi ông có cái cúc áo đứt hay chỗ áo sứt chỉ, bà còn phải tỏ là một người thạo nữ công nữa. Nếu bà lại gọi anh xe đưa ra cho thợ, thì bà thử đọc những ý tưởng của ông trên nét mặt xem ông nghĩ ra sao ?

LÊ ĐIỀU

Bà là một tấm gương sáng cho các em, thì xin bà nên làm kiểu mẫu cho các em. Bà đừng nên bỏ nhà đi chơi, đừng gắt gỏng với người ăn kẻ ở, hay giao cho các em độ 5, 6 tuổi trông nhà. Đừng cho con theo những người vũ và mặc vũ dẫn đi ra đầu phố, cuối phố ngồi chơi lê la. Bà cũng đừng nên để cho các em có tính hung nộ với người ăn kẻ ở trong nhà.

LÊ ĐIỀU

Bạn đã tin mà ngộ tâm sự với cô và bạn lại giới thiệu cả người yêu của bạn cùng cô nữa. Nhưng bạn đã lại dặn rằng cô đừng nói gì với ai rằng người ấy là người yêu của bạn. Vậy mà sao cô lại đi nói lung tung cả lên với các bạn khác !... Thế rồi trước mọi người, cô cứ đem tên người yêu của bạn và tên bạn ghép thành một tên kép mà đọc luôn miệng.

Thưa cô, đã hay đó chỉ là một cách trêu bạn theo « phong trào » (vì bây giờ có người yêu cũng như là một « mốt ») và vì tính « vui vẻ trẻ trung » của cô nữa.

Nhưng dù sao thì đối với bạn cô cũng đã mất tín - nhiệm rồi đó.

CÔ THANH-QUÝ

Thưa cô, cô đã muốn « Tây » mà sao cô lại không chịu khó học cho chu đáo cái phép lịch sự của thái - tây : bắt tay tôi, chưa nắm chặt cô đã vội buông ra... hoặc cô đưa tay một cách chênh mảng .. có khi cô lại lấy làm tình thân mà... tiện đưa ngay tay trái ra là nghĩa lý gì ? Vì thưa cô, chúng ta không phải là « hướng - đạo - sinh », bắt tay trái, người ta cười cho đấy.

CÔ THANH-QUÝ

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

Các món ăn

— Nếu tưởng rằng là sẽ được khỏe mạnh hơn, thì thật là một điều nhầm to. Ta nên biết rằng, những nhà giàu ăn nhiều thứ độc như thịt, rượu, nên mới hay bị bệnh nặng, và nguy hiểm khó chữa như đau xương nhức xương, đau thận, đau gan. Đã 50 năm nay nhờ sự nghiên-cứu về hoá-học đã phân tích món ăn nào độc hay không; nhờ sinh-lý càng ngày càng phát triển người ta biết ngũ-tạng lục phủ hợp với chất gì và không hợp với chất gì, nên người ta rất để ý đến sự chọn lựa món ăn.

Sự ăn uống phải thích-hợp mới khỏe mạnh được chứ không như ta vẫn tưởng lầm là cứ thịt và rượu, mới bổ ích. Nói về thịt, ta càng nên bỏ hẳn cái thành kiến tưởng rằng: cần phải ăn thịt mới sống khỏe mạnh được. Những nhà khoa-học đã nghiên-cứu rằng, thịt ăn vào làm cho xung dạ dày thành mụn, những gia-vị ướp thịt càng làm cho nóng dạ dày và làm xung những da mỏng ở trong (muqueuse gastrique). Thịt có những chất như: « Créatine, Créatinine, acide lactrique, phosphate » chất ấy làm kích thích bộ thần-kinh, khiến cho da mặt đỏ, nhưng không phải là khoẻ (congestion de la face) và hệ nó làm kích thích nhiều thì người hay mệt, và rồi vì thế ta cứ phải lầm bầm mãi mà cũng không vừa. Và cố nhiên, khi ăn thịt rồi, tất muốn uống rượu, cà-phê để cho dục sức lên mà mình tưởng là khỏe mạnh hơn. Trái lại nếu ta ăn uống thanh-đạm ít thịt thì không có gì độc cả, bộ thần-kinh không bị kích thích

ta không cần rượu mà ưa uống nước lã hoặc nước chè, bộ máy tiêu-hóa làm việc được dễ dàng ta không bị bón táo mà sinh bệnh hoạn.

Nếu thịt để lâu một hai hôm, lại sinh ra nhiều chất độc cũng như chất sinh ra trong thây người chết (cadavérine) chất đó làm cho lục phủ ngũ tạng ta bị thương cả. Huống hồ những súc-vật thường bị bệnh, hoặc bần thỉu mà ta không biết. Như thịt lợn hay làm cho có sán, còn thịt vịt, chướng vịt, thịt ếch, ốc thật bần thỉu vô hạn và có bao nhiêu thứ vi-trùng.

Người ta cũng chớ nên tưởng rằng khi mới ốm khỏi thì ăn thịt cho nhiều, uống nước thịt nhiều là khỏe đâu, vì tuy rằng ta vẫn thấy chóng khỏe ngay nhờ bởi thịt có những chất kể trên làm kích thích trong thân thể, nhưng là cái khỏe nhất thời thôi, và theo khoa-học tối-tàn bây giờ như thế tức là làm hại cho ngũ-tạng lục phủ lúc còn non, yếu, có thể sinh bệnh trọng về sau.

Ta xem như xưa kia người mình ấu uống thanh đạm, và những người nhà quê ăn thịt rất ít, nên không mấy ai bị bệnh trọng lắm và số ít chết vì bệnh. Nhưng nay ta chẳng thể nhất thiết không ăn thịt được, vậy nên ăn rất ít và chớ nên ăn thịt lợn; nên ăn ít thịt bò, còn ăn cá nhiều vì không độc mà lại bổ ớc. Ở các thứ hoa quả và đậu có nhiều chất bổ hơn thịt, nên ta ăn được nhiều các thứ đó thì thực là không thiếu chất tốt nào hết — và cũng bởi thế nên nhiều khi ốm ta phải kiêng thịt thà mà

vẫn được ăn rau, đậu và hoa quả.

Hình 1. — Đứng cách tường chừng 30 phân tây; kiễng chân lên và đồng thời, dơ hai tay thẳng lên trên theo chiều người; tay cho thẳng và mở bàn tay ra: song rồi ngã người ra đằng sau, chỉ cho chạm ngón tay vào tường mà thôi.

Trong lúc ấy nên cố vươn mình lên hết sức.

Cách tập sau này là để làm cho cao người lên.

Rượu, đậu hợp với ti tạng ngư ời hơn, ở trong có chất nước: đó vào máu rất tương hợp làm cho da người tươi tắn thêm ra.

Uống. — Đến sự uống, chỉ nước lã là tốt hơn hết, làm cho nhuận trong dạ dày và khiến cho da được mịn màng. Rượu thì rất độc. Người ta đã kinh nghiệm theo xã-hội-học (sociologie): nơi nào có nhiều người điên, tự tử, u mê, dũ tợn v. v. nhất là hay có bệnh đứt mạch máu và xung gan, đều là vì nhiều uống rượu mà sinh ra.

Có người muốn tránh tiếng uống rượu nói rằng: mỗi ngày uống một tí cho tiêu cũng chẳng hại gì! Họ nói thế, nhưng không biết rằng theo ông Noël Fissenger là một nhà chữa bệnh về gan có tiếng trên hoàn cầu đã nói rằng: « Uống rượu một năm một lần cho thật say cũng không hại bằng mỗi ngày một tí, vì bệnh nguy hiểm ở gan là cũng vì mỗi ngày uống một tí mà sinh ra ».

Như rượu vang ta cứ tưởng là toàn chất nho rất bổ, nhưng thực cũng có pha 10 phần trăm « alcool » và khi đem bán qua xứ nóng người ta tại pha thêm năm, mười phần trăm alcool nữa. Rượu bia có 3 phần trăm alcool thôi. Uống rượu bia không hại nhiều.

Cà-phê có chất nóng làm kích thích thần-kinh và óc não, khiến tim đập mạnh, máu chạy hăng. Uống luôn rất hại — Nước chè đặc cũng có chất như cà-phê, nhưng uống ít hơn. Một vài thứ chè giúp cho tiêu hòa được như chè mạn, chè tươi, nhưng thực ra uống nước lã vẫn là hơn cả.

ĐÀO-PHI-PHUNG

TRUONG VU-KHUE

Do chánh - phủ cho phép mở từ năm 1939 chuyên dạy

TOC KY (Sténo) *

KE TOAN (Comptabilité)

DANH MẠY CHU (Dactylo)

Hôm nào vào học cũng được ở xa học bằng cách gửi thư

THU NỬA TIỀN TRONG
MỘT THÁNG VỀ GIÁ
SỬA ĐẸP BẰNG ĐIỆN

Giỗ, sẹo lõm thịt, lang, son
trám, vết thâm, sửa hết bằng
điện hay thuốc. 2\$ 3\$ một hộp

MY - VIÊN AMY

26, Phố Hàng Than, Hanoi

Băng trắng, vú nở tròn đẹp
mãi, da mịn tươi, thân thể
đen dần, uốn tóc, ruôn tóc

-- bằng điện rất đẹp --

Mlle E. Hà chỉ đảm tất cả về
đẹp như massage, maquillage

VÚ NỞ, NGƯỜI THON SỬA MIỄN TỪ 2P.

**BỘT
PHOSCAO**

**LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE**

Những người yếu ớt, những
người ốm mới khỏi, những
người già ca, nên dùng bột
PHOSCAO, vì ăn rất bổ và rẻ tiền

Y PHỤC CỦA CÁC TRÒ EM

Chúng tôi nhận được rất
nhiều thư của phụ huynh các
học sinh gửi đến hỏi ý kiến
chúng tôi về một vài lối y-phục
cho các trò em.

Không thể trả lời riêng cho
từng vị được, vậy chúng tôi trả
lời chung các vị và nhân thể
xin gom góp thêm ý kiến của
chúng tôi cùng các vị ở bài này:

Theo ý chúng tôi: các trò em
từ lớp ba (Élémentaire) trở
xuống đến lớp năm (Enfantin)
nên cho các em vận một lối y-
phục riêng gọn gàng và giản dị:
Các em gái, về mùa nực cho
vận toàn quần áo vải trắng.
Quần cũng may lối thường, còn
áo thì may theo lối áo cánh,
nhưng may lối áo mặc chui
đầu, cài nơi và khuy vai, ngang
lưng thắt cái giây lưng như lối
pyjama của người lớn. Về mùa
thu và mùa đông cũng vẫn một
kiểu ấy, duy chỉ dùng các thứ
vải khác, và ta có thể đan bằng
len cho các em được.

Còn các em trai thì rất dễ:
Cho các em vận theo lối Âu-
phục là gọn gàng hơn cả.

Chắc có vị sẽ bảo vận theo
Âu-phục có hai điều không tiện:
một là tốn tiền, hai là khó may?

Thưa quý vị, trong một cuộc
« cải-cách », bao giờ ta cũng
gặp một vài điều khó khăn. Nếu
không đã không gọi là « cải-
cách ». Nhưng nói vậy cho to
chuyện đó thôi, chứ theo chúng
tôi, trong cuộc « cải-cách y-
phục » cho các em đây không
có gì là khó khăn là bất tiện hết.

Bảo là khó may, cái khó đây
chỉ vì từ xưa ta không quen
may lối ấy nên ta cho là khó.
một khi đã quen rồi thì không
có gì khó hết. Còn tốn tiền, tôi
cam đoan sẽ không tốn hơn lối
quần áo ta một chút nào, vì về
mùa nực thì bộ quần áo của
các em chỉ có một cái quần cộc
một cái « sơ-my » cụt tay. Về
mùa rét, ta dùng thứ vải vàng
may quần cho các em. Còn áo
thì bên trong một cái « sơ-my »
bên ngoài cũng cho các em vận
áo len đan, vừa bền lại vừa ấm.

Vận theo lối này có phần là
đỡ tốn tiền hơn là vận quần
áo ta. Vì quần áo ta, nào là cái
quần giải, cái áo cánh trong,
cái áo giải mặc ngoài, đây là nói
về mùa nực. Còn về mùa rét
thì đến hai ba áo dài là thường.
May một cái áo kếp bằng vải,
bằng vải thôi, trong vải, ngoài
vải, ít nhất cũng phải hơn ba
đồng. Hơn ba đồng ấy ta có thể
đan cho các em được hai cái
áo len rất đẹp.

Còn bảo vận thế — nhất là
các em gái — trông nó trông
mắt khó coi lắm, vì nó cũn
cổn thế nào ấy. Nhưng không,
nó không « cũn cũn » đâu, nó
chỉ « gọn gàng » thôi. Còn
trông mắt khó coi thì phạm
cái gì — nhất lại về y-phục —
là mắt không là trông mắt
khó coi! Nhưng giả nói là « lạ
mắt » thì đúng hơn.

Các bạn thiếu nữ mấy năm
về trước, nếu ai vận cái quần
trắng và có bộ răng trắng thì điều
là « phường vợ tây » hết! Thế
mà đến bây giờ những thứ ấy
nó cũng được nhập cảng vào
làng khuê các rồi thì sao!...

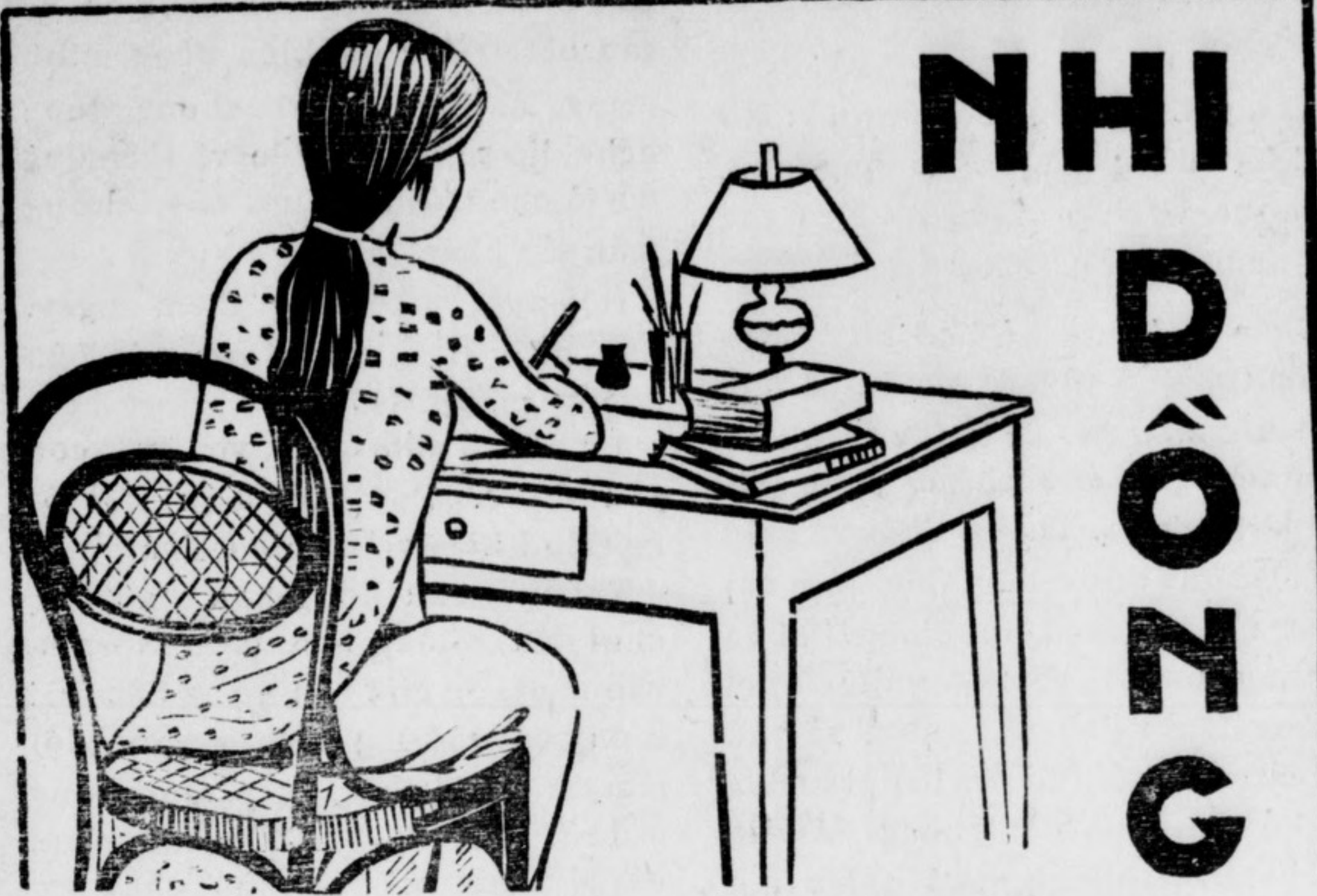
Thế có phải cái gì cũng chỉ
là quen mắt cả không?

Các nữ học sinh Trung-Hoa
bây giờ họ cũng điều vận váy
đen ngắn đến đầu gối và áo
màu nâu nhạt, cộc tay. Ta trông
cũng chẳng thấy chương mắt tí
nào! Hay tại họ không phải
người Việt - Nam nên trông
không chương mắt! Thì nói
ngay người Việt-nam. ở Nam-
kỳ có một trường gọi là
« Trường áo tím », vì các học
sinh ở trường ấy hết thấy điều
vận oàn áo màu tím.

Còn các trường khác, — đây
nói riêng về con gái, — từ trung
học trở xuống, các học sinh
điều vận quần đen, áo bà-ba
(áo cánh) trắng.

Các em còn ở tuổi ngây thơ,
ở đời học sinh mà về phần
hình thức, điều cần nhất là
phai nhanh nhẹn, gọn gàng.
Vậy ta chớ bắt các em phải
sớm già đi trong những bộ
quần áo lung thung, lướt lướt
mà tội nghiệp cho các em!

NGỌC-MINH

Biết giải trí trẻ con

Từ bao lâu muốn làm một người mẹ tốt, chúng ta chỉ cần có tính dịu dàng, tận tâm và yêu đương, biết giãi tỏ con cái thành những đứa bé ngoan. Nhưng kể từ khi ra, gần đây đức tính chưa đủ làm cho chúng ta thành những người mẹ hoàn toàn, vì chúng ta mới chỉ làm đầy đủ bổn phận trong « phạm vi người mẹ » mà thôi. Theo quan niệm giáo dục mới bây giờ chúng ta còn cần phải là « bạn » của con nữa. Và cái chức vụ ấy mới nhuần nhị khó khăn làm sao !

Nhưng người con ở thời đại trước đã bằng lòng một người mẹ hiền hậu nhưng nghiêm trang, gần con bằng tất cả tấm tình yêu đương, nhưng vẫn xa con bằng tất cả những lễ giáo

ng nghiêm khắc. Hồi xưa các bà mẹ có bao giờ đùa bỡn với con như thế người, mẹ tưởng làm con « nhờn » với mình, khó cho mình giãi bày nó. Bây giờ những cô, cậu con rất muốn có một người mẹ tính nết trẻ trung, sẵn lòng nghe tất cả những câu chuyện bông đùa của mình và thân mật với các bạn mình. Nếu bà mẹ là một người hiểu biết rộng rãi, rất có thể lợi dụng cái « thích » ấy của con cái, để kiểm soát tất cả hành vi của chúng, mà không sợ chúng cho là mình khắt khe. Nhưng đây là những đứa con đã lớn. Tôi sẽ có dịp bàn rất kỹ càng về sự cha mẹ nên can thiệp đến những sự giao du của con cái lớn. Bây giờ tôi chỉ nói đến những đứa bé chín mười tuổi sắp xuống.

Chúng đang ao ước muốn chúng ta là những bạn « chơi đùa » của chúng. Muốn đầy đủ chức trách ấy, người mẹ phải làm mình thành đứa bé con ! tất cả khó khăn là ở đó. Nhưng sự khó khăn nào mà lòng yêu đương của một người mẹ không vượt được. Chỉ một chút chịu khó thôi. Trước hết, chúng ta phải biết nhiều chuyện cồ-tích, biết cách kể những chuyện ấy. Phải, cần phải biết cách. Chúng ta không thể dùng những tiếng nói người nhớn của chúng ta để nói chuyện với các con đâu. Phải biết những lời ngây ngô, giản dị, dí dỏm mới làm nở được những nụ cười xinh xinh !

Phải biết lấy ở những chuyện cồ-tích đầy những lời luân lý dễ dàng tự nó thấm nhuần vào khối óc chưa rạn của đứa bé ! những lời luân lý nghiêm khắc, khô khan không ảnh hưởng gì đến đứa bé cả.

Nhưng chuyện cồ-tích chỉ là đề đề trong lúc chờ cho giấc ngủ đến trên những cặp mắt ngây thơ kia. Người mẹ còn phải biết bày đặt trò chơi cho các con nữa. Tại làm sao lại không ? chúng ta còn tập cách nuôi con, thì vì có gì chúng ta lại không tập cách bày đặt cho các con chơi đùa ? Và vì thế chúng ta chớ nên lãnh đạm với những cuốn sách báo của riêng đám nhi-đồng, trong ấy người ta thường bày nhiều cách giải trí, và trò chơi cùng làm đồ chơi cho trẻ con. Khi mua một đồ chơi gì về cũng vậy, không phải chỉ đặt vào tay con là xong, chính ta nên tìm cách hiểu món đồ chơi, chơi như thế nào, hiểu cách chữa nó khi nó hỏng v. v. ...

Hồi bà mẹ nhỏ ơi: Bà đừng cho con bà đang chơi bán cốm (bằng lá me tuốt ra dựng trên những chiếc lá xinh xinh nó mới nhặt ở ngoài vườn) thấy bà vội vàng vàng dẫu ngay ra sau lưng nó, hãy để nó bắt chước bác bán cốm người nhớn, gọi bà:

— Bác ơi ! Bác mua cốm cho tôi.

— Và bà hãy tươi cười bảo con : Ừ, bác bán cho tôi 1 hào nào, cốm bác ngon quá.

MÁ EM

Một cử chỉ của Công chúa Anh

Sau bữa cơm gia đình, hai công chúa Elizabeth và Margaret ngồi nghe hoàng-phụ và hoàng-mẫu nói chuyện đến những con vua cháu chúa thất thế đang sống sa sút thiếu thốn ở rải rác khắp nước Anh. Một giọt lệ thương cảm long lanh trong khóe mắt, công chúa nhón Elizabeth đến bên hoàng mẫu bày một ý kiến : « Con tưởng nên giúp đỡ thêm những người khổ sở ấy. Con cho chúng bày hai con búp bê mà các cô gái bé của nước Pháp đã tặng chúng con hồi sang Paris. Mỗi người vào xem phải trả một số tiền nhỏ.

Thu được bao nhiêu ta giúp cả cho những kẻ thất thế mà vừa nói. »

Thế là vừa rồi ở Luân-Đôn có cuộc trưng bày hai con búp bê (sẽ ghi trong lịch sử giao hảo giữa Pháp và Anh) cho công chúng xem. Số tiền thu được rất nhiều. Các bà công chúa thời nay đã biết làm thời biến thành những nàng tiên nhân-đức.

BỘT TRẺ CON

Một thứ bột chế tạo tại Saigon rất tinh khiết, đủ chất bổ như bột tây mà lại hợp tạng - phủ trẻ con xứ nóng. Các bà mẹ nên tin dùng. Trẻ con ăn nhón trông thấy. Hỏi mua tại :

Hiệu HỢP - LỢI

Hàng Bò

Boulangerie moderne

Route de Huế

Maternité BAO-AN

Harmand

hay tại

Báo quán ĐÀN - BÀ

Gia 0\$,30

1 hộp.

saver-vous que **Le Lait**

THO-RADIA

DÉMAQUILLANT INTÉGRAL
remplace en outre avantageusement
les ablutions savonneuses
pour la toilette
des
peaux sensibles

EXCLUSIVEMENT
EN PHARMACIE

Lần thứ nhất, Phi gặp chàng ở trên bãi biển. Phi không chào vì có quen chàng đâu, chỉ biết chàng cũng ở khách sạn « Hoa Vàng » và ngẫu nhiên phòng hai người cùng một tầng dưới, chỉ cách nhau có cái hành lang. Mặt trước phòng của hai người là hàng hiên rất rộng hướng ra biển. Chàng nằm trên chiếc ghế dài kê chỗ cửa phòng, hút thuốc lá liên tiếp khi có gió to, và trời êm thì xuống bãi biển tắm như tất cả những người đi nghỉ mát khác, không có gì lạ ở chàng để gọi được tình tò mò của Phi.

Nàng buồn lắm và đã hối tiếc sao lại đi vào tận cửa Tùng này nghỉ mát làm gì. Nàng có thể ở Sầm-Sơn nơi đó nàng có biệt-thự, nàng có nhiều chúng bạn. Sở dĩ nàng chọn Cửa Tùng là muốn Bảo, chồng nàng đang dự hội nghị y-tế, có mấy vị bác-sĩ của hội Vạn Quốc tham gia, họp ở Huế, sẽ tiện đường ra thăm mẹ con nàng luôn được. Nhưng hai tuần rồi, Bảo bận nhiều công việc ở hội-nghị đã ra Cửa Tùng được lần nào! Giá mà không vương thằng Châu mới khỏi chường ho gà, cần phải có gió biển cho mau lại sức, thì nàng đã tuốt vào Huế với Bảo rồi.

Nàng cúi xuống, khâu cho xong chiếc khăn, thỉnh thoảng ngừng tay là để nhìn ra ngoài coi chừng thằng Châu. Chiếc bao tay bạc gõ mạnh xuống thành cửa sổ để mở đầu cho câu nhắc nhở :

— Châu ơi! Con đừng ra sát bờ nhé. Chỉ có thể! Những câu nói đều đều, uể oải tan vào với dịp sóng đều đều, buồn náo!... Phi thở dài, mắt lơ đãng nhìn chỗ mặt biển chân trời giáp nhau! Nàng không để ý « chàng » vừa mới đi qua khung cửa sổ phòng nàng, để ra bãi biển, đến gần chỗ thằng Châu đang đắp cát thành những con dê dài dằng dặc. Chàng ta nằm xuống bên thằng Chân, và nhặt những hòn sỏi ném rõ xa ra ngoài biển. Thằng Châu bỏ con dê đắp

giở của nó cũng bắt chước nhặt cuội ném. Rồi thằng Chân và « chàng » ném thi với nhau, tiếng cười khanh khách vang đến tận chỗ Phi ngồi. Nàng đứng dậy, với chiếc khăn lụa mỏng, màu sắc sỡ quảng lên đầu, thông thả đi xuống bãi biển. Gió khô thổi mạnh bạt cả mảnh khăn, Phi vội lấy tay bưng hai tai, khẽ phàn nàn: Gớm gió quá đến khó chịu.

Thấy Phi tiến đến, « chàng » vội đứng phắt dậy, ngả đầu chào, vừa lễ phép vừa có vẻ cao quý, chứng tỏ chàng ở vào một giai cấp đặc biệt lịch-sự. Miệng chàng cười thảng thốt để lộ hàm răng trắng ngời, điểm nét tươi rạng rõ cho khuôn mặt dăm nắng dăm dãi. Chàng nói: Vàng, tôi để ý, gió này đối với bà khí mạnh quá.

Phi đã nắm lấy tay thằng Châu. Nó đang muốn quấy ra để còn nhặt sỏi ném nữa. Phi buông thằng bé cho nó chạy. Câu nói vừa rồi của « chàng » làm cho Phi cảm thấy một thứ vui êm êm. Thì ra cái người mà nàng không để ý đến, lại vẫn để ý đến nàng: « vâng tôi để ý gió này đối với bà khí mạnh quá » Phi bất giác giờ tay lên vuốt tóc và má. Những sợi tóc mềm và thớ da mềm dạt này quả thật như khô đi vì ngọn gió sơ sác của miền duyên hải Trung Kỳ. Và đã có người nhận thấy thế, nhận thấy rằng sắc đẹp kiều mi mềm mỏng của nàng không thích hợp với cảnh khô khan này! Phi

tưởng mình như đã bớt buồn tẻ chơi...

Thằng Châu bỗng bảo mẹ nó: Mẹ ơi! Lại đằng kia đi. Cả ông nữa, ông nhé. Đến đó nhiều sỏi hơn tha hồ ném.

Chào ơi! Đứa bé! Có khi nó là thiên thần hộ vệ một người đàn-bà trẻ tuổi cô đơn. Có khi vô tình nó làm môi giới cho những cuộc gần gũi không nên. Thằng Châu đi giữa sung sướng được dăm lên hai cái bóng ngả dài theo một chiều. Phi và « chàng » nói chuyện nhẹ nhàng. Chàng đã du lịch rất nhiều và vừa nghe chàng nói, Phi vừa bàng khuâng tự hỏi không biết chàng đã bao nhiêu tuổi. Hình như phải nhiều tuổi lắm mới có thể du lịch được nhiều như chàng, vậy mà tuổi chàng chỉ ngoài ba mươi. Chuyện của chàng là chuyện của một người lịch duyệt nhưng chàng chơi đùa như đứa trẻ thơ. Thỉnh thoảng chàng lại cúi xuống nhặt một hòn đá dẹt, lấy đà cẩn thận, ném thia lia rõ xa ra mặt biển. Thật là một người đàn-ông lạ, đặc biệt hơn tất cả những người đàn-ông mà Phi quen biết xưa nay trong xã-hội thượng lưu của nàng.

Ngày lại ngày... hình như chàng đã tỏ lòng quyến ái Phi một cách rất kín đáo. Nhưng có thật thế không? Có thể gọi được là quyến ái khi chàng chỉ tỏ một sự hiểu biết rất thông minh và nhã nhặn, tất cả những ý nghĩ của Phi. Hình như chàng còn hiểu Phi hơn là Phi tự hiểu mình. Chàng là ai? Phi không biết. Có lẽ là một nhà văn, vì Phi hay gặp chàng loay hoay viết luôn ở cái bàn giấy kê liền cửa sổ. Phi chống tay bên thành cửa hỏi:

— Ông làm gì đấy?

— Thưa bà, không ạ.

Hình như chàng muốn ẩn danh mà Phi cũng không một dịp nào để lộ cho chàng biết hình tích của mình. Mà cần gì phải biết rõ nhau.

Khách nghỉ mát ở Cửa Tùng đã về gần hết, trước bãi biển rộng minh mang, chỉ hai người thông dong nghe dịp sóng đều đều và thể cũng đủ tỏ cho trời biển uơi này, những màu sắc khác thường!

Hội-nghị y-tế họp thêm ngày. Bảo đã viết thư cho vợ nói bận không có một lúc nào vượt ngót trăm cây số đến thăm vợ quý con yêu được. Phi thở dài: Rõ tội nghiệp! Làm việc nhiều quá!

Thằng Châu hồng hào hẳn lên, chơi đùa không biết mệt. Nó viết vào tấm ảnh cho cậu nó: « Cậu ơi! ở đây có một ông ném thia lia giỏi lắm cơ. » Phi thêm vào một giọng ở dưới: Em đã bắt đầu thích cái bãi biển này mà lúc nào cũng có gió gầm reo.

Chàng ngồi bên chữa lại: Thưa bà gió có gầm reo đâu, bà nghe xem, nó thổi nhẹ như một điệu đàn.

Phi lắng tai nghe, quả nhiên gió thổi như một điệu đàn thật. Nàng là đàn bà... và bây giờ bãi biển này không khô khan như trước nữa, sóng và gió là một điệu đàn êm êm, lưu luyến lạ! nàng sung sướng lắm, không nghĩ đến một sự gì cả. Nàng sẽ ngạc nhiên biết bao nếu ai bảo nàng đang vướng vào một trò chơi nguy hiểm và nàng không nên thân mật thể với một người đàn ông lạ. Nàng sẽ bất bình bảo: « Còn tôi đó! Đời nào! » Nàng yêu chồng lắm. Chồng nàng không có ở đây. Nàng gặp một người đàn ông nhã nhặn, nàng tưởng có thể kết bạn chuyện trò cho qua những ngày nghỉ mát cô đơn trên một bãi biển tẻ ngắt. Có thể thôi.

Đêm nay, êm ả quá, trời lóng lánh những sao, Phi mặc cái áo đẹp nhất của nàng và khép cửa buồng lại, cho thằng Châu ngủ yên. « Chàng » đã đứng bên xe hơi đợi nàng, để cùng đi ra Quảng-trị dự một cuộc dạ hội. Xe êm ả, bon bon trên đường cát trắng chạy dài. Hai bàn tay cứng cỏi của chàng cầm tay lái. Hình như lần này là lần đầu Phi mới nhìn đôi bàn tay ấy vì nàng mới nhận thấy cái se con ở cổ tay chàng. Nàng tưởng tượng có lẽ đấy là dấu vết một cuộc du lịch nơi xa. Nàng nói cho hết vẻ im lặng giữa hai người. Cái vẻ im lặng làm cho nàng rờn rợn: Cái se kia có lẽ do một tai nạn?

Chàng như đang mơ mộng, hơi buông lỏng tay lái, trả lời: À, đây là một kỷ niệm cũ từ bốn năm nay và đã khiến tôi có dịp gặp được một người, một người mà ta gọi là, gọi là gì cho đúng được. Thôi gọi là đáng kính phục.

LẠI CÓ DỊP LÀM GIÀU
MUA VÉ CUỘC XỔ SỐ

ĐÔNG-PHÁP
MỖI VÉ MỘT ĐỒNG

CÙNG CÁC NHÀ Đại-lý và độc-giả

Vì tình hình Quốc-tế quá găng, nên «Đàn-Bà» cần phải trừ giấy, nghĩa là cần nhiều tiền. Vậy những vị Đại-lý và độc-giả nào chịu tiền của chúng tôi hãy mau mau gửi về trả. Hơn nữa độc-giả mua nửa năm hoặc ba tháng kỳ thứ hai, tới số này hết hạn rồi mong quý-vị gửi mua hạn mới cho. Đó cũng là một cách giúp tờ Báo này vậy. Xin cảm tạ quý-vị trước.

T. B. ĐÀN-BÀ

Chàng lại im. Xe bỗng từ từ chậm lại, và chàng nhìn nàng chăm chú. Phi bỗng sợ hãi, cũng như bạn này Phi đã sợ hãi sự lặng lẽ của chàng từ khách sạn ra đi. Phi cười to: Ông có thể cho tôi nghe cái kỷ niệm ấy được không? Mới lại... ông cho xe chạy lên chứ, kéo nó ngủ gật mắt.

Chàng nhẹ ấn lên máy, mắt nhìn thẳng ra đoạn đường giải trước mặt: Một tai nạn xảy ra hồi tháng tám năm 1930 vào khoảng hai giờ sáng. Tôi ở Hưng-yên về Hanoi bằng xe hơi, đến phố Carreau vì muốn tránh một cái xe kéo tôi hăm thẳng thể nào mà tay tôi thành ra kẹp giữa miếng kính chắn gió và tay lái. Máu chảy ra có vôi. Tôi nằm mê man đi, chỉ nghe mang máng người ta định đem tôi vào nhà thương. Lúc bấy giờ có một vị bác-sĩ nhà ở ngay đầu phố, giờ khuya thế còn thức để nghiên cứu, chạy ra và xét rằng tôi mất máu nhiều quá, vục ngay tôi vào phòng bệnh của ông. Cũng may, giá cứ để chờ xe vào nhà thương thì tôi chết mất, ông tận tâm cứu chữa tôi luôn trong ba hôm tôi mới tỉnh minh. Ông giữ tôi lại ở phòng bệnh mấy hôm nữa cho bình phục hẳn đã. Trong thời kỳ ấy, tôi tò mò ngắm nghía ông ta. Vì thú thật với bà tôi là con nhà văn hay quan sát. Tôi thấy ông ta chăm làm việc quá và thỉnh thoảng lại thấy ông nhìn vào một bức ảnh có lẽ là ảnh vợ của ông lúc ấy đang đi nghỉ mát. Ông có nói chuyện với tôi ông đang nghiên cứu về bệnh phong cùi, Tôi kính phục ông lắm... Bỗng Phi đặt tay lên cánh tay chàng: Ông bác-sĩ ấy ở phố nào?

— Phố Carreau, tôi nhớ thế, đã bốn năm rồi tôi không về Hanoi lần nào.

Xe hơi gần vào địa đầu tỉnh Quảng-trị. Phi nói giọng khác hẳn đi:

— Ông có muốn biết vị bác-sĩ ấy bây giờ ở đâu không?

«Chàng» ngạc nhiên nhìn nàng. Phi cúi mặt nói tiếp luôn: Hiện thời ông ấy làm phó quản đốc nhà y-tế Đông-dương. Chàng hỏi rất nhanh: «Sao bà biết?»

— Vì ông ấy là chồng tôi, hiện đang dự hội nghị y-tế ở Huế.

Tức thì chiếc xe bon bon chạy bỗng ngừng chậm lại. Phi khẽ nói như một hơi thở: Thôi thưa ông, ta quay về thì hơn.

Chàng nghiêm nghị đáp: Thưa vâng. Chiếc xe quay bánh lại. Chàng là một người đàn ông có nhân cách. Phi đối với chàng không còn là một người đàn bà sắp mang thêm cho đời chàng một kỷ-niệm ái tình bông lông nữa. Phi tựa vào đệm xe im lặng. Nàng cảm thấy rõ rệt nàng chỉ là một «người tầm thường» bên hai đấng trượng phu là chồng nàng và nhà văn-sĩ này, nhưng nhà văn-sĩ đã có một lúc biết hòa hợp với tâm hồn của nàng.

Còn chàng, chàng cũng đang nghĩ ngợi đến vị bác-sĩ ân nhân mà chàng kính phục. Chàng thầm tiếc vị bác-sĩ ấy không có một người vợ thâm thúy hơn, nghiêm trang hơn!

Xe hơi ngừng lại trước khách sạn «Hoa-Vàng», chàng, mở cửa xe cho Phi bước xuống, cúi đầu: Xin chào bà.

Phi cũng đáp lại: Xin chào ông. Lời chào của hai người như một lời chào biệt giã ngầm.

Chàng nhìn theo Phi rảo bước vào phòng, và lầm bầm như đáp lại những ý nghĩ hỗn loạn của Phi lúc bấy giờ: «làm vợ một vĩ nhân chỉ biết công việc, kẻ cũng khó thật.»

THU-THU

Làm cho sữa khỏi lợn cợn

Sữa tươi hay sữa hộp pha rồi để 1 giờ thường hay đọng lại, thành những lợn cợn. Vậy trước khi nấu sôi hay pha hãy bỏ vào sữa một chút bicarbonate de soude (ta gọi là thuốc tiêu muối) đã. Cứ tính độ 1 lít sữa thì cho 1 hay 2 grammes thuốc. Như thế sữa sẽ được lâu hơn mà không lợn cợn.

Đánh bóng đồ vàng

Đánh tan xà-phòng vào bát nước cho nổi bọt thật nhiều, bỏ thêm một chút thuốc tiêu muối bicarbonate de soude, ngâm đồ nữ trang một lúc, lấy khăn đánh, song, rửa sạch lại bằng nước. Đồ vàng có ánh bóng rất đẹp.

Trừ kiến

Lấy những miếng chanh đã úng mốc hay bã cà phê để vào những chỗ kiến hay đến. Tro củi hay phấn viết nghiền thành bột cũng có công dụng làm cho kiến phải lánh xa.

Lau mặt ghê bọc nhưng

Lấy cám giang nóng cho kiệt rồi rắc lên trên những mặt nệm nhưng. Nhớ trước khi rắc cám hãy đập cho hết bụi đã. Để cám độ mười phút hãy lấy bàn chải, chải mấy lượt mặt nhưng đã ẩm, lại có màu bóng và đỡ đẹp tuyệt.

Con nhện trắng to

«Người ta hay cúi xuống đất nhiều quá» Đó là lời một

nhà tu hành phản nản thể nhân không chịu ngưỡng mộ lên đấng thiên công. Câu ấy đối với bạn nội trợ chúng ta có chỗ đúng về một phương diện khác. Chúng ta ít nhìn lên cái trần nhà ngang dọc những đường tơ của con nhện, những đường tơ chẳng đẹp chút nào, và còn tỏ tính sùng sinh của bà chủ. Vậy các bà nội trợ nên để ý đến, vì vẫn có những ông khách bà khách không những chỉ vào vợ ngắm cách bày biện trong phòng đâu, đôi khi các ông các bà ấy còn ngược mắt nhìn cả lên trần nhà nữa đấy.

Nên nhớ dục đưa ở quét mạng nhện luôn luôn. Đừng theo cái cổ lệ của các cụ tưởng mạng nhện có cái công dụng dịt lạnh hay cầm máu vết thương. Mạng nhện chứa bao nhiêu là bụi bẩn, dịt nó lên một vết thương rất có thể bị bệnh phong đòn gánh (tétanos)

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RUỘU
GIẢI KHÁT--NEM CHẢ
Do một số chị em bạn
gái đứng đắn trông nom

ĐÃ KHAI-TRƯƠNG

tại phố: **LAGIQUET**
(Sau phố Hàng Bông)
XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý. — Mỹ-Ngọc lại có cả bếp rất khéo biết nấu đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta. Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiện hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm
:- quý-vị vừa lòng :-

nên tảo trừ. Vì tư tưởng nam giới và nữ giới có một luận điệu riêng không thể chọn lẫn được. Sự chênh lệch về tư tưởng làm « cụt hứng » các cô mới tập viết, không dám giải tỏ ý kiến, sợ nó thô, hay kém cỏi quá.

Những tờ báo, tạp chí đã xuất hiện và đang lưu hành ở Đông-Dương như tờ Phụ-Nữ Tân-Văn Trong khuê phòng (Nam-kỳ) tờ Việt-Nữ; tờ Phụ-nữ thời đàm, Đàn-Bà—Phụ-nữ tạp chí (Bắc-kỳ) đã được và đang được hoan nghênh. Trong các tạp chí ấy chỉ trừ có tờ Đàn-bà là do toàn bạn gái viết. Còn những tờ báo kia, một nửa hay hai phần ba, các vị đều là văn sĩ đời hiệu mang danh phụ-nữ. Trong Trung-kỳ trừ Đàm-Phương nữ sĩ ở Tourane và vài ba cô ở Huế, làm đại biểu, thì tuyệt nhiên không mấy ai có tâm hồn phụng sự cho văn chương. Ở đây tâm óc phụ-nữ trống rỗng. Đa thể không thích hợp cho hạt giống tư tưởng.

Ở hai xứ Bắc, Nam, phụ-nữ với văn chương lại chia làm hai phái. Ở Bắc phụ-nữ phát huy tư tưởng một cách êm rịu, đem văn chương phụng sự cho nghệ thuật. Đọc một đoạn tản văn của cô gái Bắc, độc giả thấy nó chải chuốt, ý tứ sâu sắc, bóng bẩy như mặt gương, du dương như tiếng đàn. Lời văn có chải chuốt thực nhưng không có căn bản. Trái lại phụ-nữ Nam-kỳ, vì tiếp xúc những cái cách mạnh, nên lời văn mộc mạc — trứ trọng về dân sinh. Nó thuộc về sự thiết thực.

Vì thế ở một tờ báo Bắc, độc giả thấy cái êm ru, cái ông ả, nó chải chuốt cho tâm hồn. Đọc tờ báo Nam độc giả thấy gần gũi với cuộc đời thực tế.

Mỗi xứ đi theo một con đường riêng nhưng rút lại một ngày kia, người ta sẽ thấy những tư tưởng mâu thuẫn ấy sẽ trở nên dung hợp và gây thành một phong trào duy nhất.

Thêm nữa, ở ba kỳ người ta thấy ít khi phụ-nữ lên diễn đàn. Hình như bạn gái chưa giám mạnh bạo giải tỏ ý kiến mình bằng lời nói. Đó cũng vì phụ-nữ nhu cảm quá.

Trong bước đầu, muốn cho phụ-nữ Việt-Nam bước một bước dài trên con đường văn học, chúng ta nên khuyến khích họ bằng cách treo những giải thưởng về văn chương. Rồi sau đây, với sự tiến bộ của lịch trình tiến hóa của thời đại, chúng ta ước vọng tác phẩm của nữ sĩ Việt-Nam sẽ được phiên dịch ra các thứ tiếng ngoại quốc.

Về y phục

Người đẹp về lụa. Một dân tộc nào trên thế giới mà phụ-nữ có những nhan sắc kiều diễm, có ngưỡn thân hình tuyệt mỹ, mà y phục không được gọn gàng, hoa mỹ thì nhan sắc, thân hình ấy cũng bị giảm đi một đôi phần. Cho nên, y phục là một vấn đề phức tạp, luôn luôn hàng ngày bị cải cách, bị sửa đổi. Theo ý kiến các nhà xã hội, y phục không những là một vấn đề quan trọng trong khoa thẩm-mỹ-học. Nó còn là biểu trưng trình độ tiến hóa của một dân tộc. Người đời không còn ở thời kỳ cổ lỗ, sống trơ trụi nữa. Ăn và mặc là hai việc tối quan hệ của người ở thời đại này.

Theo trào lưu, cô gái Annam cũng đã quan tâm đến y phục. Ở ba kỳ mỗi xứ có một đặc điểm riêng, nhưng tựu trung ai cũng phải công nhận cô gái Huế ăn vận nền nếp, và dịu dàng nhất. Muốn thấy rõ hơn, chúng ta đợi lúc tựu hay lúc tan của các trường nữ học; vì học sinh là đại biểu của một thể hệ đang tiến, đang có sự cải cách.

Y phục của cô gái miền Trung gọn gàng với những màu êm rịu hết sức. Trừ các mệnh phụ, hay tiểu thư xuất thân ở hoàng phái, là dùng các hàng màu lòe loẹt, còn phụ-nữ ở giai cấp trung lưu dùng toàn hàng màu trắng. (Trong Huế ít rét, nóng và mưa nhiều.) Những màu hàng thanh bạch lả lướt theo vóc dáng, theo khuôn mặt các cô. Cô gái Huế ăn mặc sạch sẽ nhất, quần áo dùng toàn the hay lụa. Dù buôn bán, dù đi chợ búa, phụ-nữ 9 phần mười đều mặc quần trắng. Thật đúng với câu ca dao: Ăn Bắc mặc Kinh. Các du khách ai cũng công nhận rằng y phục nhẹ nhàng của cô gái Huế gây cho họ một cảm tình lưu luyến. Ở cái áo may cũn cốn, bây giờ đã hơi giải và đủ mỹ thuật. Chỉ có cái áo cánh lại hơi giải, ít khi bị tà. Bề ngang không may thắt đáy. Có lẽ các cô sợ để lộ bộ ngực, hay bộ mông. Gặp hôm trời mưa (xin lỗi các ngài) chưa bao giờ tôi thấy cô gái Huế vén quần sợ lắm lắm. Không bao giờ quần cũng buông chằm gót và, dưới làn mưa trắng, các cô vẫn dấp dàng bước một cách khoan thai.

(Còn nữa)

VIỆT-THANH

Phạm-Khắc-Lưu

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo của mọi gia đình

Y trong thu

Liều rủ bên hồ đừng chịu lang,
Màn mây diễm nhạt về thê lương.
Hơi thu đi lượm bao thương nhớ,
Của những lòng ai chứa nhớ thương.

Tự phía đằng xa tiếng nhận về,
Đem về hết cả những dè-mè:
Cho lòng thiếu-nữ và thi-sĩ.
Cho cả lòng người chứa biệt-ly!.....

Rồi bóng hoàng-hôn tự những ngày;
Mây vàng rực rỡ phía trời tây,
Mong tìm trong cõi xa - xăm ấy
Lấy một lời yêu của gió say!.....

Đề diễm lên thu một nét hồng,
Cho lòng ai đỡ lạnh chờ mong.
Nhưng trên bến vắng, thu đem tới:
Cả một bài thơ viếng núi sông!

Hơi bến lòng mơ vạn ước mơ!
Mấy thu buồn lắm, khi thu mờ.
Thì thôi, hãy dẹp yêu đương lại,
Kẻo nửa thu buồn giết ý thơ!

NGỌC-MINH

Phụ bạc

Gió hôn hoa ở trên cành,
Rồi sau, gió đập tan tàn hoa tươi.
Anh yêu em biết mấy mươi,
Rồi sau, anh có phụ người tình-chung?

Tặng hoa

Yêu Ván, Hồng tặng hoa hồng,
Ván đem Ván để trong lòng Ván chơi.
Rồi đây hoa rụng rơi-bời,
Thay hoa, Ván chớ thay người tình-chung.

MAI-THANH-HỒNG

Tristesse D'OLYMPIO Nỗi buồn của chàng OLYMPIO

Chàng Olympio sau khi đã ngắm những cảnh vật trước, chỗ mà chàng cùng người yêu kết chặt giây tình, nay tình duyên lỡ dở, đau đớn quá, chàng than rằng

« O douleur ! j'ai voulu, moi, dont l'âme est troublée
Savoir si l'urne encor conservait la liqueur
Et voir ce qu'avait fait cette heureuse vallée,
De tout ce que j'avais laissé là de mon cœur.

Que peu de temps suffit pour changer toutes choses,
Nature au front serein, comme vous oubliez...
Et comme vous brisez, dans vos métamorphoses,
Les fils mystérieux où nos cœurs sont liés !

Nos chambres de feuillages en halliers sont changées
L'arbre où fut notre chiffre est mort ou renversé,
Nos roses dans l'enclos ont été ravagées
Par les petits enfants qui sautent le fossé.

Un mur clôt la fontaine où par l'heure échauffée,
Folâtre, elle buvait en descendant des bois.
Elle prenait de l'eau dans sa main douce fée.
Et laissait retomber des perles de ses doigts.

On a pavé la route âpre et mal aplanie
Où dans le sable pur se dessinant si bien
Et de sa petitesse étalant l'ironie,
Son pied charmant semblait rire à côté du mien,

La borne du chemin, qui vit des jours sans nombre,
Où jadis pour m'attendre, elle aimait à s'asseoir,
S'est usée en heurtant lorsque la route est sombre
Les grands chars gémissants qui reviennent le soir.

La forêt ici manque et là s'est agrandie.
De tout ce qui fut nous presque rien n'est vivant !
Et comme un tas de cendre éteinte et refroidie,
L'amas des souvenirs se disperse à tout vent,

Ôi đau đớn ! Hồn ta bối rối,
Ta muốn nhìn đồng núi năm xưa,
Nhìn bình xem rượu cạn chưa ?
Bao nhiêu kỷ niệm bây giờ còn chi ?

Thì ra đã biến đi, mau quá,
Hỡi trời xanh !... quên cả còn đâu !
Ông làm, trong cuộc bể dâu,
Giấy vô hình buộc tâm nhau đứt rồi

Phòng lá (1) cũ, nay thôi đã khác,
Bụi um tùm, khi trước đổi thay,
Hàng cây vạch chữ (2) còn đây ;
Này cây tróc gốc ! này cây chết tàn !

Vườn đẹp trước bỏ hoang, kìa đó,
Trẻ nô đùa, qua hồ, nhảy chơi,
Hồng xưa nay đã toi bời :
Nhị phai hương ngát, cánh phai màu hương ;

Kìa máy nước, bức tường che khuất
Ấy chốn nàng giải khát khi nông,
Khỏi rừng, tay hứng nước trong,
Đem tay hứng nước, nước giòng qua tay.

Đẹp đẹp quá ! háy háy hơn hờ,
Ngó người yêu, ta ngỡ tiên nga,
Kẽ tay giọt nước nhỏ sa,
Tưởng đâu hạt ngọc tay ngà rơi.

Đường in bước nay người lát lại.
Xưa mấp mô, cát trải ngồn ngang,
Chân ai bé nhỏ dịu dàng,
Bên chân ta lớn, như cang mĩa-mai.

Kìa trụ đá ngày dài mãi mãi,
Chỗ nàng ngồi, mê mãi đợi ta.
Xe về, kiu kịt, chiều tà,
Tối tăm đưng trụ hóa ra trụ mòn.

Rừng cũng vậy, nơi còn, nơi mất,
Cuộc tình xưa, cảnh vật tan hoang
Khác chi một đồng tro tàn,
Bao nhiêu kỷ niệm theo làn gió bay

Có phải chúng ta đây còn sống ?
Trước tới giờ là mộng cả ư ?
Thiệt không có cuộc vui xưa ?
Gọi ngày vui trước, bây giờ được chăng !

(1) Lá tỏa vây quanh như phòng.
(2) Thường hai người thương nhau, lúc nói chuyện hay vạch cây, bứt lá

N'existons-nous donc plus ? Avons nous eu notre heure ?
Rien ne la rendra t-il à nos cris superflus ?
L'air joue avec la branche où je pleure.
Ma maison me regarde et ne me connaît plus !

D'autres vont maintenant passer où nous passâmes :
Nous y sommes venus, d'autres vont y venir.
Et le songe qu'avaient ébauché nos 2 âmes,
Il le continueront sans pouvoir le finir.

Car personne ici-bas ne termine et n'achève :
Les pires des humains sont comme les meilleurs,
Nous nous réveillons tous au même endroit du rêve,
Tout commence en ce monde et tout finit ailleurs.

Qui, d'autres à leur tour viendront, couples sans relâches,
Puiser dans cet asile heureux, calme, enchanté.
Tout ce que la nature à l'amour ne se cache
Mêle de rêverie et de solennité

D'autres auront nos champs, nos sentiers, nos retraites
Ton bois, ma bien aimée, est à des inconnus
D'autres femmes viendront, baigneuses indiscretes
Troubler le flot sacré qu'ont touché les pieds nus.

Quoi donc ! c'est vraiment qu'ici nous nous aimâmes ?
Rien ne nous restera de ces coteaux fleuris
Où nous fondions notre être en y mêlant nos flammes :
L'impassible nature a déjà tout repris.

Oh ! Dites moi, ravins, frais ruisseaux, treilles mures
Rameaux, chargés de nids, grottes, forêts, buissons,
Est-ce que vous ferez pour d'autres vos murmures ?
Est-ce que vous direz à d'autres vos chansons ?
(à suivre)

Khóc than thế thà rằng nín lặng,
Cảnh như trêu, gọi chẳng buồn thừa !

Cảnh cây gió thổi vật vờ,
Nhìn ta nhà cũ bây giờ cũng quên !

Rồi người khác đến miền này nữa,
Chốn ta đi lại có người qua,
Mộng tình tự phác đôi ta,
Người theo họa mãi, vậy mà song đâu !

Vì khách tục, đầy dẫu mộng tưởng
Trời chẳng cho vui sướng hoàn-toàn,

Mỗi người một cảnh dở dang,
Kẻ hay, người dở, một hàng khác chi.

Trường xuân mộng mê ly dẫu khác
Hoặc yên vui, chua chát, đớn đau,
Tình ra một chỗ (3) như nhau.
Đời nay khai cuộc, đời sau hoàn-thành.

Mà thật vậy quẩn quanh lẽ thế,
Chắc hẳn rồi bao kẻ lại đây,
Yêu nhau tìm thú chốn này :
Cũng mơ, cũng mộng, cũng say, cảnh, tình,

Rồi đồng tốt, lá xanh, đường cỏ,
Cả rừng này của họ em ôi,
Rừng xưa em bảo : « của tôi »
Nhưng nay, tình cũ, cảnh thôi đã lìa,

Rồi nước trắng suối kia sẽ rửa
Rửa bao người tục-nữ tắm đây,
Đục ngầu ngọn nước suối này,
Chân em đã khỏa, nhớ ngày năm xưa,

Thật không hả ? Đôi ta mơ mộng ?
Chính chốn này ! Trời bỗng đổi đi :
Đời hoa khi trước còn chi !
Trên đời say lặng ôm ghì lấy nhau

Hỡi nho chín ! vực sâu suối mát !
Bụi, rừng ! hang ! cảnh đặc ô chim !
Nói đi ! có phải lại đem
Câu ca, tiếng hát êm đềm tặng ai ?

(còn nữa)
AN-DƯƠNG

(3) Lúc chết.

RIÊNG CÁC BÀ CÁC CÔ

Tôi ở nơi thôn-quê !!

Tôi có môn thuốc lá nam chữa Sẩn-hậu và môn thuốc chữa xấu máu kinh-nguyệt không đều rất hay, giá bán : Sẩn-hậu 1p.40, Xấu máu 1p.10. Còn tiền cước thì tính sau. Ai mua thuốc thì trả cho tôi tiền trước, tiền mandat thì chờ : Madame Hoàng-thị-Kính ở làng Đại-dồng, huyện Thạch-thất, Sơn-tây

những diễn

Trong thấy

Những con số bản mệnh

Các nhà siêu-hình-học, thần-bi-học cho rằng những con số rất có ảnh hưởng đến vận mệnh của người ta. Mỗi người có một con số « bản mệnh » nó đem họa, phúc lại cho mình. Đây là những con số rất lạ trông lịch sử các người có tiếng ở Hoàn - Cầu. Người ta thấy rằng Guillaume II hoàng đế Đức, người đã gây ra đại - chiến 1914 có những con số lạ lùng này.

Hoàng-đế đẻ năm 1859
Lên ngôi năm 1888
Thoái vị năm được 59 tuổi
Quyền hành hưởng trong 30 năm

Tổng cộng 3866

Chia con số ấy ra làm 2, thành 1918 là năm nước Đức bại trận nhà vua và hoàng tộc mất hết quyền. Cái ca những con số lạ thứ hai là ông Tổng Thống Masaryk, một trong số những người đã tạo nên nước Tiệp với ông Bénéš.

Đẻ năm 1850
Được bầu Tổng thống năm 1918
Quyền hành được hưởng 17 năm
Chết năm 85 tuổi

Tổng cộng 3870 năm

Chia số này ra làm 2, thành 1935 tức là năm ông ta chết.

MỘT QUYỀN SÁCH LẠ

Một quyền sách chưa từng thấy ở thư-viện Đông - dương là cuốn « ĐÁNH MÁY CHỮ » dạy trong một tuần lễ biết đánh nhanh, dùng được cả 10 ngón tay và không cần phải nhìn vào máy.

Tác-giả : Vũ-Thị LỆ-DUNG. Giá 0\$20.

Bán tại trường Vũ-Khuê, 1 Av. Général ho Bict Hanoi.

NHỮNG NGHỀ LẠ Cười thuê khóc mướn.

Tưởng chỉ ở nước mình mới có nghề đi khóc mướn... Và chữ mướn. Nhưng chính ngay ở Ba-lê cũng có cái nghề ấy. Một chàng trai trẻ ăn bận rất tề chỉnh, đến nhà một người danh-vọng mới chết. Anh ta biên tên vào cuốn sổ ghi tên những bạn, những khách thân đã đến viếng người quá cố. Biên rồi, anh đi ra, và một lát, anh lại lên vào đến chỗ để cuốn sổ, biên một cái tên khác. Anh ta có quen biết gì người chết đâu. Đây là những bạn của người chết không muốn đến chia buồn với tang-gia đã mướn anh đi thay và ghi tên mình vào cuốn sổ để ngày mai nhật-trình có đăng ai-tin, thì cũng có tên mình, khỏi mất lòng tang-gia. Cứ mỗi lần đi chia buồn thay, anh ta lấy công chừng vài ba quan. Chẳng phải anh chỉ kiếm ăn quanh nhà xác chết. Anh còn làm rề phụ trong các đám cưới khi lỡ ra một người rề phụ chính (thức vì một cơ gì phải vắng mặt trong phút cuối cùng, không kịp tìm người bạn khác thay thế. Anh lại còn là người khách thứ mười bốn khi trong một bữa tiệc lớn nhà chủ nhận ra bàn ăn sẽ có 13 người (con số rất kiêng kỵ của người Âu-châu). Anh chàng làm nghề này kiếm ăn khá lắm, không bao giờ ngớt việc và anh mới tăng giá... công việc cười thuê khóc mướn của anh.

Bán bọ

Người ta đã nhận rằng người Pháp vào hạng trung-lưu rất ưa thú câu cá. Dọc hai bờ sông Seine, luôn luôn có các ngư-ông tài-tử. Một nghề mới lập tức xuất

hiện : Nghề bán mỗi câu cá. Nổi tiếng làm giàu trong nghề ấy là ông lão Lavigne. Vào nhà ông mà phát tôm. Khắp buồng treo la liệt những miếng thịt nhưng nhức những ròi bọ. Ông lão nhặt những ròi bọ ấy để vào những cái hộp riêng, cứ tùy theo hộp nhiều ít mà bán rất đắt vì thịt dề gây bọ ấy, theo lời ông lão, là thứ thịt thượng hảo hạng, cá ưa lắm, khách hàng ông câu được rất nhiều cá. Ông có chừng 2000 bạn hàng quen chỉ mua mỗi của ông thôi. Ông còn bán cả bọ cho chim ăn bọ một ít bột mì, một ít cám vào chiếc bi tất bản, trong nửa háng đã có vô số những con sâu đo đỏ, bán cho các người nuôi chim. Đổ đồng ông lão bán có tới đến 200 quan mỗi ngày !

Chọn cà - vạt

Ông ở mỹ, nếu ông không sành ăn mặc lắm, nếu ông không biết lựa màu cà-vạt nào hợp với bộ y-phục sẵn có của ông, hay lựa thứ hàng nào thích hợp với người ông, ông cứ việc gọi giấy nói lại công-ty Maranon Valencia lập tức có người đến nhìn qua điện-mạo, y-phục ông và chỉ nửa giờ sau ông đã có cái cravate rất ưng ý giá tiền có phần lại rẻ hơn là tự ông đi mua lấy ở hiệu. Ông chỉ phải trả công một số tiền rất nhỏ, và công-ty Maranon Valencia đã ăn hoa hồng của hãng làm ra cà-vạt rồi. Tuy thế ông vẫn có thể tin ở lòng vô tư và con mắt thẩm-mỹ rất xác đáng của công-ty nói trên.

NẾU CÁC NGÀI MUỐN NUÔI CON MÀ KHÔNG PHẢI LO NGẠI GÌ NGHĨA LÀ CÓ NHỮNG Đứa TRẺ LÀNH MẠNH, VẠM VỖ, XINH XẸN THÌ CÁC NGÀI NÊN NUÔI TRẺ BẰNG THỨ SỮA TỐT HƠN HẾT LÀ SỮA :

MONT BLANC

CỦA NGƯỜI PHÁP ĐÃ CHẾ TẠO RA

DENIS - FRÈRES

HANOI — RUE PAUL - BERT — HANOI

TA HÃY YÊU ĐI!

Ánh sáng trong mây mù

Có phải một cảm giác hãi hùng, bồn khoăn đang len vào tâm trí chúng ta? Thời bình yên nay còn đâu? Tất cả cảnh sắc của trời chỉ dục người ta yêu đương, phần chần làm việc đề phụng sự cho yêu đương? Bây giờ ở bên kia trời cùng với tiếng súng nổ là những cuộc biệt-li thảm khốc của bao cặp uyên ương. Và ở đây, chúng ta, chưa có sự gì đến đe dọa, nên cũng nơm nớp một chút lo âu khi nghĩ giả thử « người đàn ông của chúng ta » một ngày kia, phải theo cái bọn phận làm trai trong buổi nhiễu nhương?... Có bao giờ cuộc đời tỏ ra bất trắc như thế này? Những ngày yêu-đương đắm-thắm được là bao, vậy sao ta không biết cách tận hưởng, để rồi hạnh phúc trượt qua tay ta mới lại náo nùng thương tiếc? Chúng ta toàn có cái tâm lý của anh chồng cứ thấy đám ma một người đàn bà trẻ tuổi, thì về nhà lại tha thiết yêu vợ hơn. Bởi cái tâm-lý ấy, nên trong lúc người ta đang xô đẩy nhau vào cõi chết này, mà « cuốn nghệ thuật của sự sống » do ông hàn bất tử André Maurois viết, vẫn là hợp thời mà còn có thể gọi là cần thiết nữa. Nó trả lời cho một mối khát khao của thời đại ở trong cơn gió lốc, người ta càng muốn có một cái gì để nương cậy. Nhìn vào đám mây núi đầy đặc, người ta cố tìm lấy một chút ánh sáng. Còn sự nương cậy nào an ủi hơn, chút ánh sáng nào rõ ràng hơn là sự yêu đương... yêu đi! Hỡi các bạn, tôi chả bi quan đâu, nhưng tôi muốn bắt chước một thi sĩ Pháp nói rằng: « Ngày mai nào biết thế nào? » Chúng ta hãy yêu hôm nay, chúng ta hãy yêu bây giờ, hãy làm cho « người đàn ông của chúng ta » « người đàn bà của chúng ta » được hưởng bên ta hết cả hạnh phúc trong cái thời gian chả biết ngắn hay dài mà họ ở bên ta, và ta lắng nghe ông hàn bất tử của nước Pháp,

có tiếng là rất nhuần nhị trong ái tình, dạy ta cách yêu đương để tìm hạnh phúc độc nhất của cuộc đời gió bụi bất trắc này. Các bạn có biết rằng đối với ông André Maurois thì ái-tình chẳng có cho vị gì nếu nó chỉ « buộc nhau bằng nước mắt » như Victor Hugo đã tưởng. Trái lại, sự vui tính, kiên nhẫn, và một chút ngạo đời (humour) là những đức tính mẫu nhiệm nhất để gây hạnh phúc cho cặp uyên ương. Những đức-tính ấy phần nhiều (chứ không phải là hẳn) chỉ ở những người khỏe mạnh, yêu đời mới có. Gia cảnh người yêu của mình, mình cũng nên biết đến: có những nơi mà không khí thấm sâu, khắc khổ quá đời, hoa ái tình ở trong chỗ ấy chỉ tàn tạ héo đi.

Đến cái phương pháp thứ hai của Maurois có lẽ làm cho nhiều bạn ngạc nhiên. Muốn gây hạnh phúc cho chồng bạn ư? Bạn hãy rời rảo những lời khen ngợi, nịnh nọt họ vì « không có một cái giới hạn nào cho lòng ưa lời khen ngợi của bạn đàn ông. Có những người đàn bà thật xấu, vô duyên mà vẫn được người đàn ông yêu mến trung thành chỉ vì những người này đã biết

cách khen ngợi họ. » Vậy thì: chẳng những ta chỉ khen những đức tính của người yêu ta đã có sẵn và cũng đã tự biết như ta, ta còn nên khen cả những đức tính mà họ thiếu nữa.

Còn điều này là chớ làm cho đàn ông sao lãng nghề nghiệp của họ. Người đàn ông chỉ xứng đáng là người đàn ông khi họ thích nghề nghiệp của họ hơn tất cả mọi sự ở đời, hơn cả người vợ họ nữa. Nhưng ái-tình... còn là ái-tình thế nào khi đôi bên đã ngán ngán nhau. André Maurois bảo ta cách giữ gìn ái-tình lúc nào cũng đắm thắm say sưa. Không ngờ mà đông tây lại gặp nhau ở một phương pháp thiết yếu này là « tương - kính như tân » André Maurois bảo: Dầu trong thân mật, vợ chồng cũng nên giữ lễ độ với nhau như buổi đầu gặp gỡ.

Phương pháp thứ hai là nên có ý tưởng châm biếm, ngạo cả chính mình mình để mà nhận thấy tất cả về « trẻ con » trong những duyên có giận hờn nhau và đừng gán một vẻ quan trọng quá cho những cuộc giận hờn ấy nó chất đầy trong tủ kính, của tất cả những cặp vợ chồng.

Phương pháp thứ ba: hãy biết ghen tuông cho vừa phải. Thứ là thỉnh thoảng nên ở xa nhau ít lâu, vẫn biết sự xa nhau nhiều khi nguy hiểm, nhưng nếu xa nhau trong những khoảng thời gian đừng giải quá và vẫn năng thư tín cho nhau thì sự xa cách

ấy lại kết ti h một lần mới nữa cho ái-tình.

Cái phương pháp cuối cùng, bi hiểm nhất là nên cứ lãng-mạn, ngây thơ...

Đó các bạn ơi! tất cả đều bi hiểm của hạnh phúc ái-tình mà André Maurois đã khám phá ra!

« Ngày mai nào biết thế nào. » Trinh tôi mong rằng khi đọc xong cái bài này, các bạn hãy lánh với người yêu, nếu bạn mà giận đối, và yêu người yêu đắm thắm hơn thế nữa nếu bạn còn dè dặt...

« Ngày mai nào biết thế nào? » Kia! Một cái đám ma đi qua! Kia tin điện báo một quả bom nổ muôn ngàn chiến sĩ tan thây!

Chỉ thế, các bạn cũng xích lại gần bên người yêu dấu.

CÔ TRINH

THO' TÍN

Bà Ng : thị-Phượng Hanoi.
ỒỒLê văn - Giầu Thủ-đầu-một.
Trương văn-Mạnh Pursat.
Librairie Đắc-Lập Huế.
Tôn-thất-tri Vientiane.
Ng-duy Hích Lacacba.
Vũ-văn-Tuyết Nha-trang.

Đã nhận được mandat xin cảm ơn quý vị.

Ô. Ng : -thừa Ha Quảng-Bình. —
Đã nhận được bài. Cảm ơn.

Cô Vũ-thị-Hưng Huế. — Sở dĩ các báo phải bớt trang đi là vì khan giấy. Đàn-bà ráng giữ đúng 16 trang như trước.

Bà Hồng Saigon. — Đã nhận được Cảm ơn.

Nhà xuất bản « Đàn-bà » xin ghi phương danh vào sổ tán trợ.

Cô Thu-Vân Thakhet. — Đã gửi carte presse cho cô và đã nhận được bài cô gửi.

Anh Tế-Xuyến Saigon. — Đã gửi thư cho anh, chưa thấy trả lời.

Ông Trần-v-Thinh. — Trông tin ông lắm.

Bà Giáo Vũ. — Đã nhận được bài cảm ơn bà lắm, mong bà gửi bà luôn luôn về cho.

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

CHỮ MỚI

IN ĐẸP!

BẢN QUẢN XIN GIỚI THIỆU CÁC NGÀI, NHÀ IN TRUNG-BẮC TÂN-VĂN TRƯỚC Ở PHỐ HÀNG BÔNG 61-63, NAY GIỎN LẠI SỐ 107, PHỐ HÀNG BÙOM, HANOI. CHUYÊN IN SÁCH, GIẤY MÁ NHÀ BUỒN, BÁO CHÍ, SÁCH HỌC TIỂU-THUYẾT BẰNG CHỮ TÂY, QUỐC NGỮ. CÔNG VIỆC LÀM RẤT NHANH CHÓNG. BẢN QUẢN GIỎN NHÀ MỚI VÀ VẺ NHIỀU KIỂU CHỮ TÂN THỜI VÀ SỬA ĐỔI CÁC GIÁ IN KHÔNG ĐAU RẼ BẰNG MONG CÁC NGÀI Ở GẦN XA CHIẾU CỐ, BẢN QUẢN RẤT LẤY LÀM ĐA TẠ.

Các ngài muốn cần hỏi gì về việc in xin viết thư cho ông :

PHAM - HUU - KHANH

nhà in RUNG - BAC Tân-văn

107, Rue des Voilles

HANOI. Téléphone : 855

MỘT LĨNH HỒN

XXVI

CHUYỆN GIẢI của THU THU

Bảy Thanh xấu hổ quá với các bạn và ý vào vẻ hung hăng của Phủ-Tịch, tiếng lên nói: Không ai thêm quyền rũ chồng bà. Tự ông ấy muốn lấy con gái tôi thì tôi gả. Bà đừng ăn nói hàm hồ. — Á! con này láo! Các chú đánh tan xác nó ra cho tôi.

Nhưng những người đàn-ông đi theo vợ Phủ-Tịch không ai nỡ dùng thủ đoạn vũ phu. Họ chỉ nạt Bảy Thanh: Thôi chị kia im đi, không muốn ồn thỏa, lại còn định gây sự hay sao?

Bảy Thanh làm gia: Ông Phủ Tịch, ông làm thế nào, tôi chỉ biết có ông thôi. Ông không được để cho người ta làm nhục mẹ con tôi, chúng bạn tôi.

Vợ Phủ-Tịch nghe lời nói ngạo nghệ, diên tiết nhầy sỏ lại giờ tay đánh Bảy Thanh. Phủ Tịch gạt ngay người em ra, túm lấy vợ, hùng hổ đánh, đập. Một cảnh tượng hỗn loạn diễn ra. Thừa dịp mấy người bạn đi ăn cưới lên ra cửa bỏ mặc hai mẹ con Thanh lại. Thanh cũng toan theo luôn họ ra, trong lúc người nhà Phủ Tịch mãi xúm lại can Phủ Tịch. Thanh đưa mắt ra hiệu cho Vân, nhưng người Vân đã liệt nhược, chân nàng run lẩy bẩy, hai mắt thất thần vì quá sợ hãi. Phủ Tịch đương mãi đánh vợ, cũng quay lại dục Vân: «Thôi em theo má về, không có chuyện gì cả. Tôi sẽ bỏ con khốn nạn này».

Vợ Phủ Tịch hét lên: Không, các chú đừng để cho mẹ con nó ra. Tôi liều sống chết phen này tôi mà chết thì mẹ con nó cũng phải chết.

Nhưng cái đám đá lại huỳnh huých giáng xuống khắp người đàn-bà đáng thương kia. Trong cơn liều lĩnh, Phủ Tịch càng hung hăng sức lực tăng lên gấp bội ba bốn người đàn-ông không sao giữ lại nổi. Một người nghe lời vợ Phủ Tịch chạy đi khóa cửa, bỏ chìa khóa vào túi. Thế là mẹ con Thanh hết lối ra.

Thanh không chút sợ hãi, diêm diêm mở ví lấy thuốc lá hút phì phèo, rưng rưng nhìn cảnh tượng bốn năm người quần nhau ở dưới đất, sen vào những tiếng chửi rủa kêu gào, và đám đá huỳnh huých. Về thân nhiên của Bảy Thanh làm cho Vân tự dưng bất bình lạ, nàng cảm thấy tức tối mẹ vô cùng. Người nàng nóng bừng bừng. Nàng đứng thẳng lên níu chặt thành ghế cất giọng run run nhưng quả quyết:

— Ông Phủ-Tịch, ông không nên vũ-phu thế.

Tất cả mọi người đều sửng sốt. Bảy Thanh vút điều thuốc lá, chạy lại bên Vân: Mặc việc nhà người ta không việc gì đến cô, cô chỉ biết ông Phủ Tịch đã hỏi cô làm vợ, cưới xin hẳn hoi, cô là chủ cái nhà này.

Vân ãy tay mẹ ra, nói tiếp: Tôi lăm. Ông bảo má tôi vợ ông hư ông bỏ từ lâu rồi tôi mới nghe má tôi mà lấy ông. Sao ông nỡ lừa dối má con tôi, và lừa dối vợ con ông.

Vân chỉ nói được thế. Nàng đã cố gượng cho khỏi khóc, nhưng nòng nổi túi nhục tràn ngập cả lòng. Vân phục xuống ghế khóc nức nở trước sự ngạc nhiên ái ngại của mọi người kẻ cả vợ Phủ Tịch. Chỉ trừ Bảy Thanh.

Vân lại quay ra phía vợ Phủ Tịch: Tôi xin lỗi bà, tôi không biết gì cả, tôi khổ sở, nhục nhã lắm.

Thanh nghiêng rặng: Rõ đồ khi, đồ khi, ông Phủ bảo mở cửa tôi đưa nó về.

Phủ Tịch nhìn các em, có ý hỏi chìa khoá. Nhưng mọi người thấy thái-độ lạ lùng của Vân, đoán có một ẩn-tình gì ở trong cuộc cưới xin kỳ quặc hôm nay, đều chưa muốn cho kết liễu câu chuyện ngay bằng sự ra về của mẹ con Thanh. Tịch tức giận, hăm hăm ra bẻ khoá và quay lại bảo vợ: Được, mày bốn con tao cũng không cần, tao không biết mày là con nào cả. Đây mới là vợ của tao.

Hắn chỉ vào Vân, Vân nói át ngay: Không thừa ông Phủ Tịch, trước mặt bà ấy đây tôi nói rằng tôi không lấy ông. Không bao giờ tôi là vợ ông cả. Tôi đã lăm, nhưng may cũng còn kịp.

Bảy Thanh kéo Vân ra cửa mà Phủ Tịch vừa bẻ khoá mở ra được. Vân còn cố quay lại: xin bà phủ yên lòng, tôi thề với bà không khi nào tôi lấy ông Phủ.

Bảy Thanh cảm giận đến cực diêm, không còn gượng nhẹ gì

nữa, tát túi bụi vào sau gáy Vân làm cho Vân ngã chúi xuống. Phủ Tịch đỡ ngay được Vân dậy, và định theo luôn mẹ con Thanh đi. Nhưng các em hấn sớ ra, ôm lại được. Thanh lôi Vân lếch thếch lên xe, thét tai-xế mở máy. Tiếng máy không át được tiếng gầm rít của Thanh: nhục! nhục! Vân ơi! Mày làm nhục tao.

Vân diêm nhiên cãi lại: Tự má cả. Thanh chồm lên tát Vân luôn mấy cái: Á mày bảo tại tao à, nhưng mà mày còn có cách rửa nhục cho tao cơ mà, mày cứ lấy thằng Phủ Tịch xem có phải là mày vẫn thắng con vợ nó không? Mày ngu si khốn nạn đi xin lỗi vợ nó. Mày làm nhục tao.

Vân cười nhạt: Cướp chồng người ta con không muốn.

— Mày không muốn? rồi mày xem mày không muốn cũng không được. Tao bảo mày làm đi nữa mày cũng phải làm.

Mặt Thanh hung tợn lạ lùng. Vân rùng mình không suy nghĩ gì cả, không kể gì sự nguy hiểm xe đang chạy bôn bôn, Vân mở cửa xe nhảy xuống. Thanh níu lại được và như con hùm cái, bao nhiêu căm giận, nhục nhã chịu đựng từ sáng bùng ra, Thanh đánh Vân như đánh kẻ thù hằn. Vân không hề kháng cự, nằm lăn ra sàn xe, mặc Thanh đánh không tiếc tay. Người tài xế không dám quay lại can mở hết tốc lực cho xe mau về đến nhà. Vân đau quá không cất mình lên được nữa. Thanh quát tháo đưa ở vực Vân lên buồng và khóa trái cửa lại. Những ngày giam hãm bắt đầu.

Tuy cơ sự éo le xảy ra bất bình tình như thế, Thanh vẫn nuốt hận, yên lòng đợi tin của Phủ Tịch. Thanh chắc rằng thế nào Phủ Tịch cũng lấy cho được Vân, và ly dị với vợ cả. Cái nhục của Thanh chỉ có thể rửa được bằng cách ấy, và chỉ bằng cách ấy, Thanh mới báo thù được vợ cả Phủ Tịch. Còn Vân Thanh không cần, việc đã vỡ lở quá thế này rồi, Thanh áp chế thẳng tay. Thanh dự trước cả cái phương-kế độc ác là cứ trói Vân lại vắt vào buồng Phủ Tịch. Thế là xong. Nhưng hết ngày hôm ấy không thấy Phủ Tịch lại, rồi, cả ngày hôm sau: bắt

Pharmacie TIN

MỘT HIỆU THUỐC TÂY

BAO GIỜ

CŨNG CÓ THUỐC MỚI

CHÍNH CHỦ NHÂN TRÔNG

COI, TIẾP ĐÃI NIỀM NỖ

5, 7, Place Neyret 5, 7, — Hanoi

tăm. Thanh nghĩ thầm : Chắc hẳn bị anh em giữ ở nhà liệu có giữ mãi được không ? Hẳn còn việc quan kia mà.

Thanh đợi một ngày nữa, không thấy gì cả, Thanh đã thấp thỏm lo sợ. Hai cái giấy nhượng nhà đã hợp pháp đâu. Còn phải có chữ ký của phủ Tịch trước nơ-te. Kỳ hạn trả nợ đến nơi rồi. Giấy tòa hộ cho có ba ngày nữa thôi. Thanh như điên và Thanh càng lo sợ bao nhiêu thì những sự cực khổ Thanh bắt Vân chịu càng ác nghiệt thêm. Com không cho ăn. Thuốc thang đồ đi, không cho uống, và không xoa bóp những vết bầm tím ở khắp người Vân.

Thanh rít rằng : Mày đã làm cho tao khổ sở thế này thì cho mày khổ mày biết thân.

Nhưng Vân có lấy thế làm khổ đâu. Nàng không đói, người nàng tuy ê ẩm vì những thương tích phũ phàng nhưng tâm hồn nàng còn êm hơn nữa. Nàng không muốn nghĩ gì cả, ở trong một tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Nàng chỉ cầu nguyện và sẵn sàng đợi tất cả những tai nạn. Duy nàng chỉ có một ý định sáng suốt là đầu sao cũng không lấy Phủ Tịch nữa, ngay như mẹ nàng có đến trước mặt nàng mà dọa sẽ tự tử nếu nàng không lấy Phủ Tịch. Nàng không sao quên được hình ảnh người vợ Phủ Tịch bị đánh đập rất dã man trước mắt nàng.

(Còn nữa)

Nhiều món ăn tây cũng có sự tích riêng của nó. Chúng tôi thuật lại đây sự tích mấy món ăn tây. thông thường: món Bonillabaisse, « Bonille abaisse » nghĩa là bouillon abaissé (thứ canh đun riu lửa và nấu cạn sấm sấp).

Món ăn ấy có sự tích như thế này. Ở tỉnh kia, bên Pháp, có một bà già nghèo nàn. Một hôm bà ngồi buồn rĩ ngoài cửa. Các con bà làm ăn nơi xa sắp về thăm bà mà hiện thời trong nhà bà chả có lấy một món ăn. Lũ trẻ hàng xóm thấy bà buồn, xúm lại hỏi. Bà kể lể : « khổ quá, các con tôi sắp về. Mà cả cửa nhà tôi chỉ có ba củ hành, hai nhánh tỏi, một miếng bánh, một dùm muối, một cốc dầu ô-lim và một chút nghệ. Tôi biết làm gì để thiết các con tôi bây giờ. » Lũ trẻ vốn tốt bụng, bàn tán với nhau một lát rồi chúng nó chia nhau chạy lại chợ hàng cá. Chúng nó kể tình cảnh bà lão già nói trên. Những người hàng cá động lòng gửi chúng nó cho bà lão người thì con cá, người thì con tôm hùm v.v...

Chúng nó đem tất cả về cho bà già. Với mớ tôm cá lộn xộn, bà già làm thế nào cho có món ăn ngon. Trước hết bà gọt nhỏ hành tỏi, lá thơm và cà chua. Bà đánh vẩy cá và sắt tất cả thành khúc, để vào một cái nồi, tưới dầu, tầm nghệ, với các thức thái nhỏ nói trên. Bà tầm tiêu muối để cho ngấm độ nửa giờ mới dóm lửa lên và cho vào nồi cá năm cốc nước lạnh. Bà ta đứng bên coi, một lúc sau nếm thấy ngon lắm. Rồi bà ta chọt nẩy một ý kiến là cắt bánh tây ra thành khoanh thả vào nước sốt cái nồi cá nói trên, cá để vào một đĩa khác và cùng mang cho ăn một lúc. Gian nhà thơm phưng phức. Hàng xóm ngửi mùi thơm lạ chạy xô cả sang xem. Mỗi người nếm một tý ai cũng nắc nỏm khen món ăn lạ miệng và hỏi cách làm. Từ vùng tỉnh con hỏ lánh, món Bouillabaisse nhập tịch vào Ba-lê và

bây giờ ai đã dùng cơm tây đều nếm qua món Bouillabaisse.

Món Bouillabaisse của tây có thể ví với món giả ba ba của mình được, cũng ốc thịt, cũng cần nước sanh sánh.

Sandwiches

Món này tại Ăng-lê truyền ra. Một ông hoàng nước « Anh, công-tước de Sandwich, bụng đã đói, nhưng không muốn bỏ bàn bạc đang đánh giở gọi đầu bếp lại bảo : « Mang lại đây cho tôi hai mẩu bánh mì phết bơ và chêm vào giữa một miếng dăm-bông » Người đầu bếp từ xưa có làm thế bao giờ, ngần ngừ. Nhưng công tước de Sandwich nhất định đòi ăn cho được. Anh đầu bếp phải y lời mang ra mỗi người ở bàn tiệc nếm một chút cho là ngon cũng bắt anh đầu bếp làm thế. Từ đó cái tên bánh Sandwich ăn trong lúc lữ-hành và những bữa ăn nguội ở các cuộc dạ-hội.

Có nhiều cách làm Sandwich, cứ chế biến đi, thí dụ sắt một bánh mì thành hình tam-giác, phết bơ trải pho mát nửa mặn (demi sel) và chêm mấy miếng hạt-rẻ sắt mỏng hay dưa chuột nhỏ thái mỏng tang có kẹp vào dưa bánh phết sauce mayonnaise.

Omelette de la mère Poulard

Năm 1885, ở vùng Mont Saint Michel có một quán bán đồ ăn mới mở. Chủ-nhân là bà Poulard. Khách đến du-lịch, trèo núi về mệt và đói dục chủ quán có cái gì cho ăn ngay đỡ đói đã. Bà Poulard nẩy ra một ý kiến, trong khi khách ngồi vào bàn thì bà đập trứng. Lửa trên lò đã sẵn chỉ một lát khách đã có một đĩa omelette vàng tươi bà bưng lên...

Người ta nói rằng bà chủ quán đã bỏ bớt lòng trắng. Người thì bảo bà đã cho một ít « kem sữa » vào nó mới vàng và bông lên thế. Lắm, cách làm như sau này.

Đập trứng rõ tươi chộn thêm vào một chút lòng trắng trứng đánh nổi, bỏ vào chảo trên lò một miếng bơ, Đứng để bơ chín vàng. Lập tức đổ ngay trứng vào chảo quấy luôn tay nhưng đừng để cho trứng quá chín. Lật mặt trứng cuộn lại và cho ăn nóng.

Tòa-báo ĐÀN-BÀ 76
phố Wiélé tức là phố
Trường Thê-dục Hanoi

Mất 10 quan Đàn-Bà sẽ được giải-phong

Trong các phố ở Ba-Lê thường có những anh chàng bán tạp hóa, quảng cáo hàng, bằng những lời rao rất ngộ nghĩnh và đây là lời rao của một anh bán máy mạng bi tất: Thừa các quý ông quý bà, đây là một sự đại phát minh của thế kỷ ta, sự phát minh hoán cải cả xã hội. Trước mắt các ngài đây là một cái máy để làm tiêu diệt sự ly dị: trong các gia đình sẽ không có những sự rầy rà vì bi tất thủng nữa. Trả tự do và giải phóng cho đàn bà là nó đây. Từ rầy đàn bà không còn phải mạng bi tất nữa, những chiếc bi tất tự nó mạng lấy nó. Và như thế chỉ mất 10 quan mua cái máy này thôi.

10 quan ! Sự tự do và sự giải-phóng của đàn bà ! kể có đắt đâu ! Nhưng than ôi ! đâu có phải chỉ một vấn đề mạng bi tất. Còn vô số ý kiến cổ hủ của bao nhiêu thời đại phải xé đi và vá vúi.

Lợn đi máy bay

Người đàn bà đi chợ bằng tàu bay Hòa Lan được hưởng thụ nhiều nhất những sự phát minh tối tân của khoa học máy móc. Bởi vì ở Hòa Lan sự vận tải tiện dụng nhất bây giờ là đường-hàng không và các bà đi chợ bằng máy bay cả. Nhất là những bà những cô chủ trại ở chỗ khuất nẻo càng hay dùng máy bay tải rau đậu đến chợ ở các thành phố để bán, có khi tải theo cả những con lợn sữa, và bò con. Lợn bò Hòa Lan cũng được cái hơn nhiều người Annam mình là đi máy bay.

Cái áo biết nói

Từ thừa xưa, người ta đã biết dùng những hàng lụa in các hình ngộ-ngĩnh rồi, bây giờ cái mốt ấy lại thịnh hành và lần này thì người ta in hẳn chữ lên hàng lụa rồi may áo mặc. Những câu in lên áo ấy thường là: Hãy vui vẻ ! Hãy yêu đời ! Nhưng coi chừng đó, sẽ ra sao, nếu một người đang nhàn như bị mà mặc chiếc áo có khẩu hiệu vui vẻ ấy !

Tại Hanoi, ở một hiệu phố Tràng tiền đã thấy trưng bày mấy kiểu khăn quàng và áo in những hàng chữ ý nghĩa khác nhau nhưng đều « b óng gió » đến ái tình cả.

NGỌC THẠCH

KHÔNG MỘT THỨ TRANG SỨC NÀO
THANH LỊCH CAO QUÝ BẰNG

vòng ngọc
thạch
từ 10 \$ 00
một chiếc

chuỗi hạt
ngọc thạch
từ 15 \$ 00
một chuỗi

Xin hỏi nơi:

Mme BANG-DƯƠNG

née Thụy - An

HANOI - 76, WIÉLÉ-HANOI

Đại lý của một nhà bán ngọc
lớn ở Hong-Kong. Giá rẻ hơn
mọi nơi. Có giấy nhận thực.

社 行 旅 國 中

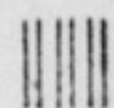

China Travel Service

BUREAU DU TOURISME CHINOIS

MAISON FONDÉE EN 1923

Siège Social: 6 Queens Rd C. Hongkong

Agences et Hotels dans toute la Chine
Singapore, les Etablissements des Détroits

Agence de HAIPHONG

28 Bd Amiral de Beaumont

Téléphone: 284 & 144

Agence de HANOI

58B Route Mandarine

Téléphone: 211

Adresse Télégraphique: CHITRAVEL

Pin « CON RÔNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC

THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN

BẰNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

--

Bán tại:

--

TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE 1, Ruelle Jules d'abbadie

--

HAIPHONG

--

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGŨ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

--

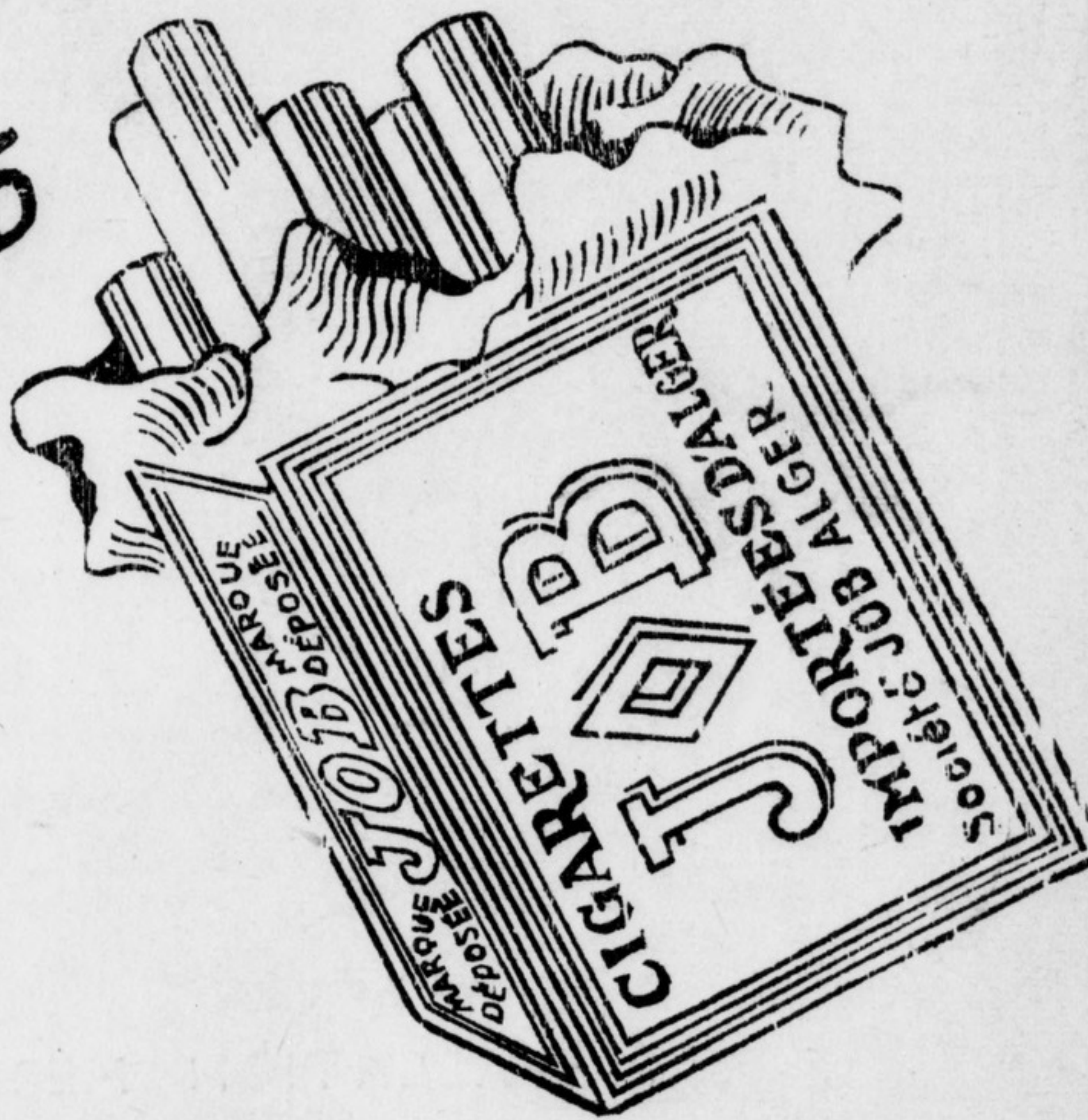
(Rayon X. traitement électrique)

--

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT

gói đỏ (HAVANE) 0,12 \$
 thêm thuế phòng thủ 0,01 \$
 gói xanh 0,07 \$
 thêm thuế phòng thủ 0,005 \$

TUYÊN BUÔN TẠI
 XỨ AN - DÊ - RI